

11244

639

REJTŐ JENŐ

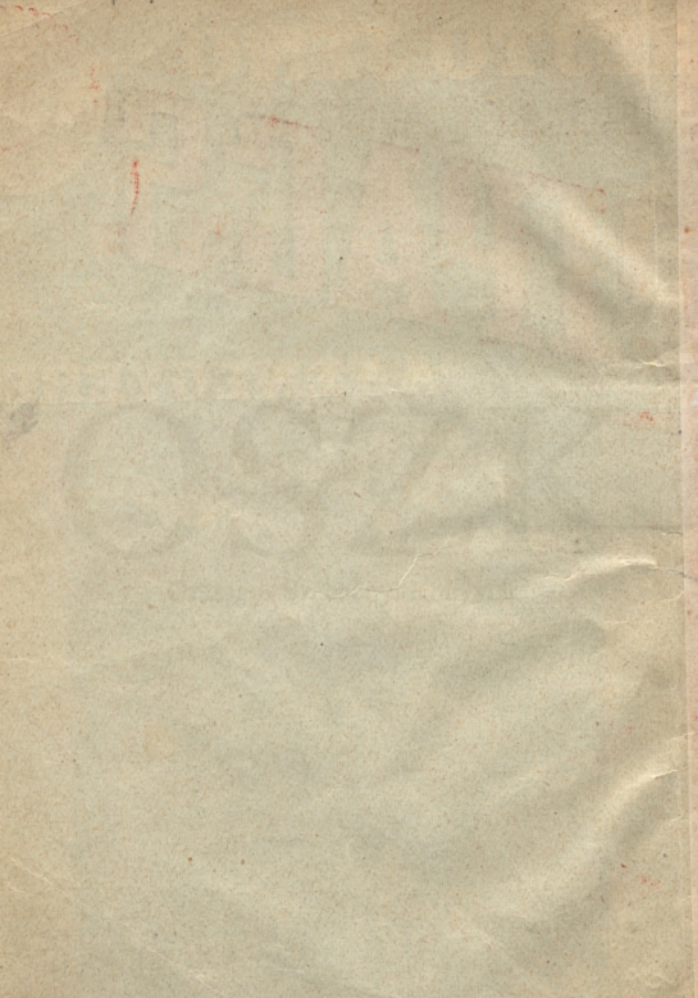

PIPACS,

A FENEGEREK

REJTŐ JENŐ

PIPACS, A FENEGYEREK

REGÉNY.

IRTA

REJTŐ JENŐ

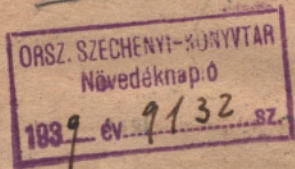

LITERÁRIA KIADÓVALLALAT KFT.

h

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

(R
2)

Copyright by Világvárosi Regények. Budapest 1939

Minden jogot fenntartunk

A fülszöveget Csizmazia Kálmán készítette

Foto: Fox

Megjelenik hetenként kétszer: hétfőn és pénteken — Szerkesztőség és
Kiadóhivatal: Budapest, V., Vilmos császár-ut 34 — Telefon: 124-798
A szerkesztésért és kiadásért felelős: dr. Id. Kovács Dénes — Előfizetési
Ár egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P — Kéziratot csak a bélyeg melléklése
esetén küldünk vissza, de nem felelünk érte.

1403.39 — HUNGÁRIA R. T. BUDAPEST Felelős: vitéz BANO LÉHEL.

Holtenkint két Világrárosi Regény jelenik meg!

ELSŐ FEJEZET.

Barátaim és tisztelőim általában hülyének tartanak.

Nem vagyok elmeorvos, tehát nem tudom ellenőrizni őket. De még ha elmeorvos lennék, akkor is kétséges, hogy egy hülye orvos önmagáról megállapított diagnózisa bizonyító erővel bír-e? Az ilyen kérdéseket leghelyesebb, ha az ember még a regény elején tisztázza az olvasóval.

Barátaim és tisztelőim az életmódom miatt vélnek kissé hibbantnak.

Ugyanis a legritkább esetben tudom délután, hogy hol fekszem le este és felkelek-e egyáltalában reggel. Az igaz, hogy mint hajófűtőnek és csavargónak alig van esélyem arra, hogy választmányi tag lehessek valamelyik tiszteletreméltó egyletben, viszont még soha életemben nem unatkoztam és ezidén csak kétszer voltam beteg: először könnyebben, amikor fejbeütöttek, másodszor súlyosabban, mert hasbaszúrtak. Különben jól vagyok.

Az egész úgy kezdődött, hogy épelméjű koromban orvosaim tanácsára félbehagytam San Franciskóban az egyetemi tanulmányaimat és Honoluluba mentem üdülni. Innen valahogy elhajóztam Tahitiba. A Déli-tenger kissé helyrehozott, de a végleges gyógyulást

Bricsesz kapitány, a „rabszolgakereskedő“ eljárása hozta meg. Bennszülött kulikat toborzott, nem éppen finom eszközökkel, ezért hívták rabszolgakereskedőnek. Egy gazember leitatott Tahitiban és mire felébredtem, Bricsesz kapitány gőzösén voltam a nyílt tengeren. Sajnos, állandó hiány van matrózokban és nhol még divik a szokás, hogy gyanútlan embereket ittás állapotban eladjanak matróznak. A nyílt tengeren azután az illető kénytelen aláírni a szerződést. Olyan pszhiáterek, mint Bricsesz kapitány, igen hatékonyan tudnak az ember lelkére beszélni. Azóta van ez a vörös forradás a homlokon.

Mint kényes polgár, eleinte sokat szenvedtem. De végre is Bricsesz kapitánynak katedrát kellene felállítani a sanfranciskói egyetemen és orvosaimnak is ajánlom, hogy oda járhatnának tanulni, mert kizárólag szabad gyakorlatokkal tökéletesen kikúrált. Ajánlom orvosaim figyelmébe a fedélzetsúrolást, kazántisztítást, szénlapátolást, mint gyógyeljárást. A sűrű rugdosás csak fokozza ennek a terápiának a hatását.

Hogy valami nincs rendben nálam, az bizonyos. Ahelyett, hogy három hónap múltán visszaérve Tahitibe, boldogan otthagytam volna Bricsesz kapitány „rabszolgahajóját“, ismét leszerződtem hozzá, ez alkalommal a szokásos szelíd rábeszélés nélkül.

Így indultam el most már önszántamból Bricsesszel és azontúl a legnagyobb egyetértésben éltünk a „rabszolgahajón“ és barátságunk az idők folyamán csak kimélyült, sőt talán még ma is fennállana, ha működésének és fiatalságának teljében nem ragadja el őt körünköl a kiszámíthatatlan végzet, egy idült alkoholmérgezés tünetei között.

Pipacssal csak később kerültünk össze. A ceylon nagy karanténban találkoztunk először. Én ápolt voltam, ő sírásó. Akkoriban Rongy Aurél flottáján működtem, mint fregattkapitány. Rongy marsall flottájához nyolc egység tartozott! Minden egység négy bennszülött kanuból állt. Rongy Aurél szorgalmas és tekintélyes rabló volt a Déli-tengeren és beteglopásra specializálta magát. Ragállyal kereskedett. A bennszülöttek nem félnek a haláltól s a legnagyobb szégyennek tartják, ha valamelyik családtagot a leprások szigetén tartják fogva. Rongy kapitány tehát megfelelő honorárium fejében a Gombház-szigetről leprásokat lopott és flottájával hazavitte őket.

Amikor egy cirkáló váratlanul elfogott bennünket, flottánk éppen egy teljes tonna ragályt fuvarozott. Elsősorban tehát valamennyien karanténba kerülünk, ügyünk tárgyalása előtt.

Itt természetesen nyomban tifuszt kaptam. Amikor meggyógyultam, egy lenyelt szappandarab segítségével olyasféle ragályt produkáltam, amittől az embernek látszólag semmi baja sincs, de állandóan habzik a szája és nem tud dolgozni. Háromszor estem vissza ebbe a betegségbe, mindig közvetlenül az elbocsátás előtt. A karantén mégis csak jobb tartózkodási hely, mint a börtön.

Lassacskán megszokták, hogy ott vagyok és beosztottak gyékényhordáshoz. Finnyás ember csak nehezen szánna magát erre. A kimúlt betegeket ugyanis gyékényükbe csavarva viszik a temetőbe, a karantén mögé. Az én hivatalom abból állt, hogy a gyékényből kigurítottam a halottat és az összegyűjtött derékaljakat a mosodába vittem. Részletekre nem

térek ki. Talán elég, ha megemlítem, hogy itt már sok ember megörült attól, amit látott...

Pipacs, a sírásó viszont kilencvenhat kilót nyomott és miután a markába köpött, dalolva nyomta ásóját a földbe. Képzeltetik, hogy karanténnak nem éppen fürdőhely céljaira alkalmas szigetet választanak ki. Átlagos negyven fok volt itt a meleg, de sokszor napokig állt ötven felett. Egy karanténban!

De ezt talán ne részletezzük.

Csak annyit, hogy Pipacs alacsony, de igen vastag ember volt. Vastag, de nem kövér. Nagy csipője, széles nyaka, oszlopos combjai, előreugró gorillaállapocsa csupa erőt, stabilitást és nyugalmat sugárzott. Még kedélyesebbé tette megjelenését, hogy két lábfejét egymástól legyezőszerűen távol tartotta. Ő volt ugyanis a világ legcsámpásabb embere. Felső teste inga módjára lengett járás közben a derekán és szokott mozdulata volt, hogy zsebredugott két kezével időnként felfelé rántotta a nadrágját. Ez nála jókedv jele volt, mert nyomban utána egy halk indulót komponált, amit összevont szemöldökkel, halkán dalolt és szöveget is írt hozzá. Amikor először láttam a temetőben, füttyörészve, félkezét zsebredugva locsolta a virágokat, olykor nyájas pillantást vetve a fűvön elrendezett, türelmesen várakozó harminc-negyven halottra; kis, fekete matrózsapkája mellé néhány szál mimózát tűzött és egyet rántva a nadrágján, halk gégehangon, ütemesen dúdolta:

*„Fel hát, fel hát, ti kedves tetemek,
Jön a Pipacs bácsi és szépen eltemet.
Trallala... trallala, csak ne féljetek.”*

Ásta a sírt és már századszor ismételte az utolsót, hogy „trallala, trallala, csak ne féljetek“. Akkor vett észre, amikor egészen hozzáléptem. Összeráncolt homlokkal nézett rám.

— Na, csak feküdjön szépen vissza, mingyárt meglesz a sírja. Látja, a többi nem mászkál.

Szeretem a tréfás embereket.

— A gyékényekért küldtek — feleltem. — Nevem Robin. Két hónapja vagyok itt.

— Mindegy. Már nem tart soká.

— Nem akarom feltartani — mondtam, — mert már sürgősen tennie kell valamit, ebben a melegben, ennyi halott között...

— Igaza van. Jöjjön pálinkát inni. Az a legjobb ellene.

Zsebredugta a kezét, megrántotta a nadrágját és imbolygó járásával megindult előttem.

— Hová megyünk?

Erről nyomban eldúdolta egy harci indulóját:

„Hová megyünk, hová megyünk?

Fel hát most cimborák!

Hová megyünk, hová megyünk?

Iszunk, trallallala...“

Nem volt fűzfapoéta. A rím kedvéért nem rontotta el a vers zagyvaságát.

A sziget végében egy kis kalyiba állt, amelynek berendezése egy gyékényből, egy üveg pálinkából és néhány száz légyből állott. Agyonütöttük az egyhangú délelőtti órákat néhány üveg pálinka mellett, társalogva. Pipacs is körülbelül azért volt sírásó, amiért

Én gyengélkedtem. A karantén az egyetlen hely, ahova a gyarmati rendőrség nem üti be az orrát. Itt nyugodtan lehet élni. Esetleg meghalni. Viszont ha az ember az első néhány hét alatt egy-két veszélyesebb fertőző betegségen átmegy, bizonyos fokig immunis lesz.

Irtózatos hőség volt. A kis kunyhó falain zsírosan fénylettek a szép zöld penészgyöngyök. Ebben a kunyhóban határoztuk el Pipaccsal, hogy bármilyen nyugodalmas, kényelmes is ez az élet, visszamegyünk egy kissé a nagyvilágba.

Egy viharos éjjelen sikerült a szökés, mert a vilám belesapott a magas feszültséggel telített drótkerítésbe.

Eljutottunk kenuval Dél-Tiworba.

Azóta jóbarátok vagyunk és együtt vándorolunk.

Ide, Borneo egy istenverte kikötőjébe, Kuala Lumpurból érkezünk sietve. Vidám, bohém emberek voltunk. Jókedvűen, békésen szerettünk járni a kikötőkbe és mégis lihegve, rohanva, bujkálva kellett megérkeznünk Borneóra, miután Kuala-Lumpurban utólért a burmai rendőrség értesítése, hogy Batáviából, az adeni hatóság megkeresésére, köröznék bennünket és elfogatásunk esetén kérik, hogy mindkettőnket szigorú fedezettel szállítsanak Colombóba. Mindez néhány svéd matróz miatt, akik érthetetlen oknál fogva ragaszkodtak ahhoz, hogy Pipacs ne énekelje állandóan az „Ausztráliában örülnek a lányok, ha megérkezem“ szövegű saját szerzeményű dalát. Pipacs a jogtalan követelést olyan határozottan kérte ki magának, hogy ezeket a matrózokat kórházba szállították. Miután a többi jelenlévőt is meggyőztük e dal

szépségéről, levettük a vendéglősről a büfféasztalt és sietve távoztunk.

Egy garasunk sem volt és a borneói kikötők nem adnak annyi lehetőséget, mint a Déli-tenger rendezesebb szigetei. Aki ide jön, azt vagy nagyon megfizetik, vagy mindenhol üldözik. A mocsos, olajos tengervízbe egy keskeny kőgát nyúlik, a parton néhány vámbódé és elszórtan egy-két épület. Ötvenfokos forróságban, pállott, langyos esővíz ömlik és az embernek varratonként fáj a koponyája... Egy piszkos gőzös közeleg lassan, dülöngélve a tengeren.

Az elhagyott vámház mellett fabódé áll, fedett terrasszal.

— Gyere, együnk valamit — mondta Pipacs.

— Megörültél? Egy vasunk sincs.

— Na és? Nem fizetni akarok, hanem enni, — És már megy fel a korhadt lépcsőn, leveszi a kabátját, hogy csíkos, kivágott trikója ne gyűrődjék, ropant, szőrös öklével veri az asztalt, míg végül egy kínai jön. Erélyesen rászól: — Elvisszük majd innen a Royal Dutch igazgatójának a poggyászát.

— Itt nincs poggyász...

— Majd ideküldik. Addig hozzá két személynek egy tisztességes reistafelt.

Közben megérkezett az ócska gőzös. Néhány malaji kuli szállt ki, két európai munkás és végül...

Végül egy gyönyörű nő! Gyönyörű és európai. A turisták trópusi eleganciájával öltözve.

— Utána megyek — mondta Pipacs. — Ennek falán vihetem a koffereit, vagy ajánlkozom idegenvezetőnek.

— Micsoda? Hiszen nem is ismered ezt a helyet.

— Mondd már. Ő sem ismeri. Itt várj meg.

Felcsapta galambszürke keménykalapját, mert Pipacs szerelte a kissé rikító, változatos öltözködési módot és felrántva nadrágját, zsebredugott kézzel megindult a nő után, egy harci indulót komponálva.

Vastag, imbolygó alakja eltűnt a harsogó zápor vízködében és kissé aggódva maradtam ott egy kétszemélyes reistafel társaságában, pénz nélkül.

Másfél óra múlva a vendéglős érdeklődött, hogy mi a neve az igazgatónak, akit várunk? Azt mondtam, hogy a nevét nem tudom, de errefelé nagyon tisztelik.

Kezdtem kellemetlenül érezni magamat. Közben elállt a zápor, kisütött a nap és a hőség pokoli volt. A földből dohos gőzölgéssel párologott vissza az eső, megjelentek sűrű rajokban a szúnyogok és a vendéglős egyre melegebben érdeklődött az igazgató személye felől. Három teljes óra mult el és Pipacs nincs sehol. Egy bennszülött rendőr közeledett és a vendéglős odament hozzá. Együtt jöttek vissza a teraszra.

— Kit vár? — kérdezte tőlem a rendőr.

— Egy vállalati igazgatót — feleltem elszántan.

— Jöjjön velem...

— Majd megtanítani... Szegény kínait becsapsz...

— pityegte a vendéglős.

— Mi történik itt? — szólalt meg hűvös előkelőséggel egy úr, akinek mindenki tiszteletteljesen utat nyilott. Az illető megszólalásig hasonlított Pipacsra, pedig szó sem lehetett arról, hogy ő az. Vakító fehér ruhában volt, krémszínű bricseszben, lakkcsizmában, trópusi kalapban, jobb válláról egy fényképező-

gép lógott és a balról egy gukker. A rendőr udvariasan bólintott:

— Ezt a csavargót igazoltatjuk.

— Felesleges... — felelte parancsoló legyintéssel.

— Talán nem csavargó? — kérdezte a rendőr.

— De az. Züllött csavargó. Azonban én... izé... kibéreltem...

Pipacs! Istenemre, ez Pipacs. Hiszen halkan dalolja, hogy „kibéreltem“. Mi az? Úgy fest, mint a legpedánsabb gyarmati főfelügyelő.

A kínai gyorsan elsiet a belső szobába, a rendőr tisztelegve távozik. Ketten maradunk a terraszon, Pipacs még azt mondja nekem, jó hangosan, hogy a távolodók hallják:

— Itt van egy pár shilling, hogy ne jöjjön zavarba ezentúl és szerezzon valami rendes ruhát magának, mert kirúgom, ha mindig ilyen mocskos lesz!

Amikor egyedül maradtunk, csendesesen ezt mondtam:

— A vámház mögött láttam egy kis vitorlást kikötve, jobb, ha azon menekülünk, mint az őserdő felé.

— Miért menekülnénk? — kérdezte gyerekes ámulattal.

— Majd elmondod útközben. Most csak siessünk. Lehet, hogy már megtalálták a holtestet.

— Csak nem hiszed, hogy megöltem valakit?

— De hát mi történt? — érdeklődtem izgatottan.

Leült és egykedvűen vállat vont:

— Író lettem...

MÁSODIK FEJEZET.

A világhírű oroszánvadász még leterített néhány tigrist, becserkészett egy hatalmas himoroszlánt, azután lihegve dőlt hátra a teknőben.

— Fáradt vagyok, de azért dolgozni kell, Roger — mondta fujtatva a teknő mellett ülő fiatalembernek, aki gépen írt. — Az esti postagőzősig végezni kell két fekete párduccal és le kell döfnöm a kínai kalózt, Yu-Wat-Sungot... Vagy nevezzem inkább Kun-Muy-Hunak?

— Oly mindegy ebben a melegben... — mondta a fiatalember bágyadtan.

— Igaza van... A mai postával nem lövök több bestiát... Pihenjen maga is, Roger, vagy mégsem... Várjon!... Nem volna jó, ha átélnék az esti postáig valami szörnyű krokodilkalandot?...

— Krokodil volt a múlt héten. Nem lehet mindig ugyanazt írni. Mi lenne, ha a vad bivalyokkal foglalkozna egyszer?

— Veszélyes állatok. De majd megpróbálom... Most szóljon a boynak, hogy töltsön friss vizet a teknőbe...

Roger kiment és a nagy vadász szuszogva piszkálta bágyadt ujjaival a vizet. Vézna, pókhasú, kesernyész, rezesarcú, görbelábú kis ember volt. Így külsőre, ahogy a teknőben hevert, senki sem mondta volna rá, hogy oroszánvadász.

És nem is volt az.

Tessék? Nem kérem, ez nem fából vaskarika. Öreg magazinolvasók már régen megértettek engem. Ők már

több alkalommal izgultak Irving Walking hátborzongató történeteiben, midőn a lövés pillanatában megcsúszott egy rögön, így golyója a tigrist mindössze halálra sebezte, mire a bestia a legnagyobb felháborodással vetette rá magát a Nagy Vadászra. „De én nem vesztettem el lélekjelenlétemet...”

Nagy Vadászokkal sűrűn fordul elő, hogy nem veszítik el a lélekjelenlétüket. Különösen magazinok hasábjain.

Hogy ki volt Mr. Irving Walking? Elsősorban nem volt Irving Walking. Sorscsapás, de így történt: atyjától a prózai hangzású Braces nevet örökölte. Tessék elképzelni egy embert, akit Nadrágtartónak hívnak, mellékesen oroszánvadász és amerikai magazinok hasábjain világhírnévre tett szert, mert lépten-nyomon maharadzsák társaságában járja a vadont.

Életrajzírói így adnák tömören a Nagy Vadász pályafutását: Született Londonban 1902 május 8-án és már mint egész kis csecsemő igen sokat sírt. A fiú később kereskedősegéd lett egy textilcégnél és húszéves korában kivándorolt Ausztráliába. Változatos pályafutása után letelepedett Borneón, a jelentéktelen tengerparti Todlang városkában és bennszülötteknek való festett kartont, színes gyöngyöt, meg egyéb csecsebecsét árult. Ezenkívül egy négyszobás hotelt vezetett, a „Borneo Szállót”.

Így lett Samuel Bracesből oroszánvadász, angol nemes és természetesen szolgálatonkívüli százados öfelsége hindu lándzsásainál.

Voltaképpen utálta a trópuszt, megrémült a repülő sváboktól, úgy izzadt egész nap, mintha vajból lenne, lépten-nyomon elrontotta a gyomrát, rettegett a pes-

tistől, a leprától és a maláriától, sírvafakadt, ha egy százlábú megcsípte.

Karrierje úgy kezdődött, hogy egy átutazó vadász elmesélte néhány kalandját. Braces leírta őket és elküldte a történeteket a „Thursday Morning Post”-nak. Az elbeszélést közölték és Braces, illetve ekkor már Irving Walking népszerű lett. Mit részletezzem? Régi vadászok élethű, de kissé száraz leveleit tucatjával dobták a papírkosárba, miközben sóvárogva várták a legújabb Irving Walking tudósítást. „Életszaga van, amit ír, nem tehetek róla!” mondta az egyik szerkesztő, aki az életben nem szagolt még egy dzsungel közelébe.

És Irving Walking (szolgálatonkívüli százados) rövidesen népszerű lett Amerikában, mint Nagy Vadász! és nagy író!

Közben, mint Mr. Braces nyugodtan árusította a kartont, vezette szállóját és irtotta a legvérengzőbb vadakat. Vadászatait kivétel nélkül egy teknőben ülve élte át és Rogernek mondta tollba, aki itt élt vele egy jelentéktelen ügy miatt, amely remélhetően néhány év alatt elévül.

A nap már ferdeszögben tűzött a moszkítóhálóra és közelgett az idő, amikor a Nagy Vadász elhagyja teknőjét, hogy kötelességszerűen üzlete és szállója után nézzen.

Várattalanul Roger lépett be, olyan dúlt arccal, mint-ha néhány tigris és krokodil jelent volna meg az előszobában, hogy számonkérjék Bracestől tekintélyükkel folytatott visszaélést.

— Főnök úr! Egy hölgy szállt meg nálunk... Most érkezett... A főszerkesztő... levél...

A Nagy Vadász átvette a levelet, feltépte nedves ujjaival és elolvasta. Azután elsápadt.

A legnagyobb magazin főszerkesztője írt ajánló sorokat egy hölgy érdekében Mr. Walkingnak („Toblong, Borneo Szálló“).

Kedves Mr. Walking!

Mellékelem Önnek lapom e heti számát. De mel-
lékelhetném valamennyi amerikai magazint ugyan-
abból a célból, hogy meggyőzzem: a közvélemény
mint egy ember követeli Öntől az alábbiakat:

Vegye pártfogásába Miss Lilian Hendont, szervez-
zen expedíciót, hatoljon be Borneo ösrengetegébe
és hozza haza Arthur Hendont, ha ugyan nem öl-
ték meg a dajak fejszékészek. Amikor Amerika
népe megtudta, hogy Lilian Hendon maga utazik
atyja felkeresésére, az olvasók mint egy ember, is-
métlem: mintha összebeszéltek volna, levelek ez-
reivel árasztották el b. lapomat és a többi silá-
nyabb magazint, követelve, kérve, hogy a Nagy
Vadász, Irving Walking segítsen az atyját kutató
gyermeken. Írásaiból olyan embernek ismertük
meg, aki ezer vérengző bestiával szembenézett már,
fogadja hát kedvesen Miss Lilian Hendont is. És
most jön két fontos megjegyzés: folytatásonként
ötszáz dollár rekordhonoráriumot kínálok, ha ki-
zárólag a „Thursday Morning Post“-ot tudósítja a
mentőexpedíció hajmeresztő kalandjairól. A másik:
óva intem, hogy bármi oknál fogva visszautasítsa
a kérést. Ismeri Amerikát. Egy sorát se lehetne
többé közreadni. A nép a fejébe vette, hogy a Nagy
Vadász révbe viszi a gyermeket. Vigye hát. Öt-

szóért érdemes. És érdemes azért is, hogy ne bojkottálják. Tudom, hogy nem szereti az ilyen reklámhajhászást. De ha nem vállalja el, akkor istenkísértés lenne magától novellát közölni, tehát több kéziratát nem hozhatom le. Magam sem szeretem a tömeg érzelgős megnyilvánulásait, de mit csináljak? Belőlük ílek! Legfeljebb magamba fojthatom mélységes utálatomat és megvetésemet,
amellyel maradtam, igaz barátja:

*I. G. Neighbour, a «Thursday Morning Post»
főszerkesztője.*

A Nagy Vadász dermedten ült a teknőben...

— Mi áll a levélben? — kérdezte aggódva Roger.

Kísérteties, rémült hangon felelt:

— Hogy szervezzek expedíciót... hatoljak be... szabadítsak ki és csupa ilyen...

— Mit lehet itt tenni? Hatoljon be főnök úr... Szabadítson ki és szervezze meg.

A Nagy Vadász felsóhajtott.

— Maga olyan nagy állat Roger, hogy vadászni kellene. Még teknőben sem bírom a meleget!

— Mondjon a lánynak valami kifogást...

— Maga krokodil! Hogy beszéljek én a lánnyal, mint vadász. Hát úgy nézek én ki, mint egy Nagy Vadász?

— Miért? Én ismerek egy híres vadászt, az olyan ronda, hogy rossz ránézni.

— De legalább vállas, vagy magas. Nézzen meg engem — siránkozott Mr. Braces. — Nézzen meg! Hát hogy nézek én ki?...

— Rémesen — ismerte be Roger.

— Ha én megjelenhetnék mint vadász, az megoldana mindent. Végre is Irving Walkingról tudják, hogy szolgáltonkívüli százados. Elindulnék a leánynyal, rendeznék valami komédiát, hogy váratlanul lázadás tört ki és behívtak szolgálatra. Ezt megértene az amerikai közvélemény is: parancs az parancs!

Roger a homlokára csapott:

— Hát talán akad valaki, aki jópénzért felvenné a maga felvett nevét. Egy vadászkülsejű alak! Elindul, mint Irving Walking, behívót kap és kész... Jaj Istenem, mi van? — kiáltotta rémülten, mert a Nagy Vadász kiugrott a teknőből és a nyakába vetette magát.

— Roger, maga zseni!

... Fél óra múlva Pipacs ott ült Braces szobájában, újabb negyedóra leforgásán belül író volt, aminek első feltételeként megmosdott.

HARMADIK FEJEZET.

1.

— Nem mondanád el, hogy miről van szó? — kérdeztem útközben.

— Miért ne? Itt él valami szélhámos, aki amerikai lapokba vadászati hazugságokat firkál és vadásznak állítja magát, de vézna és csúf. Most jött egy nő Amerikából, akivel beszélnie kell. Hogy rossz külseje miatt ne derüljön ki az igazság, szerződötett egy jóvágású fiút.

— De mi dolgod van neked az ügyben?

— Hm... Hát én vagyok a jóvágású fiú... Talán nem tetszem neked? — förmedt rám hirtelen.

Bemutattak a Nagy vadásznak. Meg tudtam érteni, hogy mekkora bajban lehet. A vállai szinte hegyes szögben borultak a tüdőcsúcsára. Két lapockája akkora mint egy púp, kopasz volt, pókhasú, keserű arcából nagy vörös orr állt ki, beszéd közben siránkozott a hangja és köpködött.

— Ez itt egy kikötőöpredék — mutatott be Pipacs. — Kell valami címet adni neki és ruhát, meg mindenfélét. Mondjuk, ő a fegyverhordozóm.

— Irónak nincs fegyverhordozója — tiltakozott a Nagy Vadász.

— Hát akkor a tollhordozóm. Mindegy. A fő, hogy adjon neki ruhát, meg látesövet és ityesmit. Na gyerünk.

Félóra múlva úgy álltam ott, mint egy filmszínész. Braces gyanakodva nézett.

Miután elkészültünk, a Nagy Vadász kioktatta Pipacsot.

— Készséggel ajánlkozik az expedícióra és elkiséri Miss Hendont Bandjermasinba. Mire megszervezték az expedíciót, ott leszek én is Rogervel és kézbesítünk egy behívót, amelyben magát értesítik, hogy Penangban lázadás tört ki és vonuljon be állomáshelyére. Ez minden.

— Nem lehetne valami más helyre behívni?

— fészkelődött Pipacs — Penangban rossz viszonyban vagyok egy főfelügyelővel.

— Nem kell Penangba menni!

— Bolond maga? Most mondta, hogy vonuljak be a penangi vasutállomásra...

Mr. Braces felsóhajtott. Megszántam:

— Rendben van — mondtam. — Én értem, minden jól megy majd.

— És ne felejtse el — könyörgött Pipacsnak, hogy ön most hires író.

— Jó, hogy eszembe juttatta. Elsősorban tehát együnk. Mert egy ismerősöm azt mondta, hogy a hires írók úgyszólván naponta étkeznek.

Mr. Braces ismét felsóhajtott és intett Rogernek, hogy tálaljon.

2.

Sosem láttam még kedvesebb nőt, mint Miss Lilian Hendon. Mindig mosolygott és a szomorúságnak egy árnyalata játszadozott a szája szélén ebben a mosolyban, hiszen féligmeddig elveszettnek hitt apja felkutatására indult.

Előző napon csak rövid látogatást tettünk nála a Borneo Hotelben szobájában. Pipacs az író, lila nyakkendőjével és kodakjával, valamint én: a nagy író magántitkára. Megbeszéltük, hogy rendelkezésére állunk atyja felkutatásában és másnap elindultunk Bandjermasinba a tengerparton vezető türhető úton.

Hat órákor már vidám trappban ügettünk, hogy mennél nagyobb utat tegyünk meg a hőség beálltaig.

Miss Lilian előadásából a következőket tudtuk meg: Mr. Arthur Hendont az India Talajkutató Társaság kiküldte Borneoba. Egy kutató, bizonyos James Holliday, eltűnt Borneoban és felkeresésére in-

dult útnak Arthur Hendon, James Holliday utolsó értesítése szerint gazdag aranylelőhelyre bukkant és a hazaküldött kőzetminták igazolták ez állítását.

Közben azonban elterjedt a híre, hogy James Holliday ottveszett a dzsungelben, feljegyzéseivel, térképeivel együtt. Holliday felkutatására a vállalat kiküldött egy újabb expedíciót. Ezek sem tértek vissza. Egész Amerika lázban volt az elveszett kutatóért és az eltűnt expedícióért. Ekkor jelentkezett Arthur Hendon a vállalatnál. Aránylag fiatal, de eredményes multu tudós volt, aki egy ízben már mélyen behatolt Borneoba, a dajakok földjére.

— Kérem a kőzetmintákat, amelyeket Holliday küldött — mondta a társaság igazgatójának. — Szerintem ugyanis itt Newyorkban kell kezdeni a kutatást.

Megvizsgálta a kőzeteket. Az első expedíciónak, amely Holliday felkutatására indult, eszébe sem jutott ilyesmi.

— Tessékl — kiáltotta az egyik kőnél. — Ugy látszik, bennszülöttek segítették a munkájában. A primitív harcos alakja látszik odakarcolva és mellette egy hal. Ez a totemje annak a törzsnek, ahol Holliday arany után kutatott. És már most megmondhatom maguknak, hogy miután «Halak harcosa» van a kőre írva, Holliday valahol a tengerpart sziklái között találta az aranyat, mert halásztörzs természetesen másutt nem élhet.

Az Indiai Talajkutató igazgatója felkérte Hendont, hogy vállalja el kollégája felkutatását. Hendon vállalta. Magához vette a kőzeteket és elindult. Ez alkalommal titokban, nagydob nélkül. Akkoriban már

hatalmas pénzfejedelmek veteledtek azért, hogy megtalálják Holliday aranylelőhelyét. Az első mentő-expedíció eltűnését állítólag már Newyorkból kinyúló kezek irányították.

De hiába volt minden elővigyázatosság. Arthur Hendon is eltűnt Borneóban. Eltűnt, mint Holliday. Egy Turner nevű kutató vállalta most már Hendon útjának felderítését. Turner is eltűnt. Azután már senkisémm vállalkozott, hogy megnézzé Borneon, mi történik azokkal, akik a «Halak harcosait» keresik. Így indult el Miss Lilian Hendon, egy tapasztalatlan leány, hogy feltalálja az apját, és talán Turnerről, meg Hollidayról is hall valamit.

NEGYEDIK FEJEZET.

Bandjermasinban a helyi lap délutáni kiadása beszámolt a nagy eseményről: Miss Lilian Hendon Irving Walking társaságában megérkezett fővárosunkba! Délután egy igen körülményes másfél órát töltöttünk a katonai kormányzó társaságában. A hotel kapuja előtt incidenst okozott egy gyógyszerész, aki notesszal és ceruzával lépett a barátom elé:

- Ha szabadna egy autogrammot...
- Köszönöm. Gyalog megyünk.
- Egy autogrammot kértem alázatosan — ismételte hebegve.

Pipacs megrántotta a hasán a nadrágját és felém fordult:

- Mit akar ez?
- Írd alá — súgtam.
- Marhaság. Nem teszem.

... és egy „marhaság” kezdetű dalt dúdolta továbbment. Aránylag simán telt el a másfél óra. Legfeljebb olyasmi volt, hogy amikor Pipacsot megkérdezték nem parancsol-e rumot a teába, azt felelte: «nem a fenét». De ezt népi zamatnak vették. További népi zamat volt, hogy megveregette egy egészségügyi tanácsos feleségének a vállát és amikor a Royal Dutch igazgatója adomázott, Pipacs röhögve biztosította, hogy rég hallott ennyi jó marhaságot.

Futó kellemetlenségünk volt még búcsúzás közben, mert barátom elragadtatásában egy meggondolatlan mozdulatot tett és ettől kirepedt hátán a kabát.

Nagyot lélegzettem, amikor újra együtt voltunk a hotelben Miss Liliannel.

— Szeretném, ha már holnap útnak indulnánk — mondta Miss Hendon vacsora közben.

— Talán pihenne itt egy-két napig, mielőtt útnak indul — ajánlottam.

— Nem, nem! Egy órát sem tovább, mint amennyi feltétlenül szükséges. Az apámról van szó!...

Keserű lett a szám és Pipacs is behatóan foglalkozott a cipője orrával.

— Higgyék el — mondta könnyes szemmel — érzem, tudom, hogy meg fogjuk találni az apámat. Mert él! Én tudnám, ha nem élne! És önök visszahadják őt nekem.

Pipacs sűrűn pislogott.

— Na igen... — felelte másfelé nézve, — hát amit lehet... ami egy irótól telik... — megtörölte zseb-kendőjével a homlokát, — a mindenségit neki... meleg van, vagy mi...

Sokáig hallgattunk. Amikor Miss Lilian magunkra-

hagyott. Pipacs néha ránnézett, azután ismét a kamutálcában rajzolt.

— A tükár nem köteles bevonulni százados gazdájával együtt — mondtam végül. — Én maradok.

Eléncelte a «Mindig, mindig maradok» szövegű rögtönzött dalát, azután kivett a látszótokból egy szivart és rágyujtott. Végül füttyült. De nem szólt semmit.

Vacsora után a pálmákkal körülvett kerthelyiségben ültünk. Véletlenül éppen nem esett az eső és miután kioltottuk az asztali lámpát, a moszkitók sem kiroztak annyira. Aránylag kellemesen üldögéltünk hármasban és beszélgettünk.

Váratlanul Mr. Braces tünt fel és nyomában Roger.

— Százados úr! — mondta Roger és egy iratot lobogtatott, — express behívó érkezett! Négy nap múlva öfelsége csapatai megütköznek a lázadókkal!

— Tudok róla. Épp az előbb telefonált egy tábornok — felelte kedélyesen a barátom. — Már nem aktuális.

— De az ütközet... — hebegte Braces.

— Elhalasztották! — ujságolta boldogan Pipacs.

Bracesnek hangtalanul mozgott a szája ijedtében.

— Épp az előbb hívott fel telefonon a vezérkari főnök — folytatta Pipacs rendületlen derűvel. — azt mondta: öregem, jön ma egy pasas behívóval, de vissza az egész. Az idén már nem ütközünk meg. Eltesszük tavaszra, amikor úgy sincs mit csinálni.

Felálltam: — Jóéjszakát Miss Hendon. Önnek most le kell feküdni, ha holnap jó erőben akar indulni.

— Igaza van. Jóéjszakát uraim.

Miss Lilian valami tréfának vette az egészet és annyira elmerült saját szomorúságába, hogy szinte oda sem figyelt. Engedelmesen felment a szobájába, amikor figyelmeztettem.

— Uraim! — mondta Braces, amikor magunkra maradtunk, — hogy értsem ezt?

— Hogy akarja? ... — kérdezte udvariasan Pipacs. — Mi elmegyünk Robinnal felkutatni ezt a kutatót.

— Az én nevemben? Nincs joga a nevemet használni.

— Magát, kedves barátom, nadrágtartónak hívják és eszemágában sincs ezt a nevet felvenni. Én Irwing Walking vagyok, az író!

— Az én vagyok.

— Bizonyítsa be. Ki ismeri magát? Nekem már egész csomó tanum van. Hagyjuk ezt a szélhámoskodást, Mr. Braces és ne próbáljon visszaélni egy híres író nevével.

Braces falfehér lett. Szent Isten! Ez az ember egyszerűen megtartja a nevét! Ellopják tőle Irwing Walkingot szőröstől bőrostól?

— Nézze Mr. Braces — szóltam közbe. — Mi nem akarjuk magát bántani, csak vegye tudomásul, hogy elkísérjük Miss Hendont.

De uram ... — siránkozott, — ki fogja az útról a cikkeket írni ... Ha Walking nem vonul be, mint százados, akkor az útról cikkeket kell írnom ...

— Hm ... mit fizetnek egy olyan cikkért? — Kérdezte komor elszántsággal Pipacs.

— Ő ... ötszáz dollárt.

— Csak nem akarsz írni? — kérdeztem elhűlve.

— Miért? Voltam én már sírásó is. Na de nem aka-

rok hálátlan lenni. Nézze Braces, szállítson ezután is ilyen hülye történeteket, majd csak megosztozunk a pénzen. Maga fog írni!

— És maga?! — hördült fel Braces, — maga mit ad hozzá?

— A nevemet. Azt mondom a maga hülyeségeire, hogy Irving Walking írta őket, ha van kedve, jó. Ha nem, akkor keresek más valakit.

— Ez... ez... olyan példátlan... — hebegte.

— Nem erőltetem — mondta Pipacs. — Csak akkor vállalja, ha örül neki. Határozza el reggelig. Én visszavonulok pihenni, mert egy szellemi munkásnak erre szüksége van.

Másnap elindultunk. Mondanom sem kell, hogy Braces elvállalta Irving Walking mellett a «négerséget». Csak felszórította a részesedést, amennyire lehetett. Pipacs engedékeny volt, de figyelmeztette Bracest, hogy azután ne hozzon szőgyent rá.

Kora hajnalban indultunk. Braces megdöbbszentően festett, mint erdőjáró.

Egy karrikaturista is csak lidércnyomásában képzelhet el ilyet. Keserű arcával, pókhasával, vörös tülkorrával és májfoltjaival, olyan volt a tropusi sisak alatt, mint valami csúf mérgesgomba.

— Hogy akarják elkezdni a kutatást? — kérdezte Miss Lilian.

— Azt hiszem, adva van az irány. Az apja a «halak harcosait» kereste, egy tengerparti törzset. Tehát végigmegyünk a parton. Mr. Hendon is így kezdhette. Bizonyára nyomára akadunk. Sőt talán... hogy is hívták azt, aki utána indult? Miféle kutató ment az édesapját keresni? Talán arról inkább tudnak.

— Turner ment utána, jó ismerőse az apámnak, régi duzsungeljáró.

— Most elsősorban az „Olajvárosban“ fogunk nyomozásszerűen érdeklődni, mert bizonyos, hogy Bandjermasinból a part mentén kiindulva elsősorban ezt a helyet kellett érinteni.

— Uraim, végem van... — súgta diszkréten a fülünkbe Mr. Braces. — A szó szoros értelmében haldoklom — fűzte még hozzá egész halkán, de fenyegetően.

— Na, akkor nem zavarom — mondta Pipacs és előre rugtatott mellőle. Igazán komikus állapotban volt a Nagy Vadász. Sisakja hátracsúszott, a verejték úgy folyt róla, mintha zuhany alatt állna és ha lovaglás közben kissé visszazöttyent, fájdalmasan az ajkába harapott, ami ujone lovasoknál azt jelenti, hogy kemény a nyereg...

A déli hőségben letáboroztunk. Esett... Borneon mindig esik!

Harmincnyolc fok van árnyékban és az embernek vacog a foga. Fázik belülről. A csontja. A gyomra. És semmi sincs, ami száraz. Harmincnyolc foknyi, fullasztó, gőzölgő, zsíros meleg ül a sátor belsejében és sűrű, nagy esőszemek verdesik az impregnált ponyvát...

Teát főzünk. Forró teát. Mr. Braces máris tisztában van azzal, hogy bozótlázat kapott. Halványzöld arccal jelenti a tragédiát. Miután ez a betegség legtöbbször egy órán belül végez áldozatával, Pipacs nem akar neki teát tölteni, mert kár beléje, ha úgyis meghal. Végül azonban közbenjárók nála, hogy teljesítse egy haldokló utolsó kívánságát. Pipacs nagy-

lelkű és amikor Mr. Braces elfordul, félpohár rumot tölt a teájába. A haldokló egy óra múlva vadul követelte a teherhordó bennszülöttektől, hogy énekeljék el a «God save the King»-et.

Délutánra kitisztult az idő és továbbhaladtunk. A parttól néhány száz méternyire mindenütt az érdő áthatolhatatlan sűrűje. A pálmakoronákról majmok csikorgatják ránk a fogukat.

Fülledt, rosszszagú kikötőváros volt Lobongo. A halászkalyibák és a bennszülöttek vályogkunyhói után kis európai negyed következett. Pár méternyi aszfaltozott térség, közepén a hotel, «Oil Palace», egy üzletház, a Royal Dutch épülete és a rendőrség. Néhány pálma és egy virágágy seni tette barátságosabbá ezt a sívár trópusi várost. Az alkonyhan rothadó algák szagát hozta a tenger felőli légáramlás és a kevésszámu villanykörtét szinte fénymentesen belepték a moszkitórajok. A szálló terraszán egy vállra, angolbajuszos európai, lábát a terrasz korlátjára téve hanyattdől egy kosárszékekben és ujságot olvas. Erdőjáró lehet, mert a nyakáról revolver lóg zsinóron, a bricseszére fűzött bőrtokba. Az érkezők zajára leeresztette az ujságot.

— Turner!... — kiáltotta meglepetten Miss Lilian.

ÖTÖDIK FEJEZET.

1.

Beleütköztünk abba, akit elsősorban akartunk megtalálni. Turner döbbsen állt fel.

— Miss Lilian! Hogy kerül ide?!

— Az apámat akarom megkeresni! Elsősorban az ön nyomait kutattuk Mr. Turner... Az urak vállalkoztak, hogy elkísérnek.

Sorra bemutatott mindannyiunkat. Irving Walking nevére a kutató elcsodálkozott:

— A nagy író!

— Hogyne — felelte Pipacs.

— Mr. Turner!... — kérdezte remegve Lilian, és két kezével szinte görcsösen kapaszkodott a kutató karjába, — mondja... mi van? Megtalálta a nyomát?

— Sajnos, csak negatívumot mondhatok — válaszolta Turner sajnálkozó mozdulattal.

— Miss Hendon — szólt erélyesen Pipacs, — ön most a szobájába megy, felfrissíti magát, átöltözik és visszajön vacsorázni. Százhús kilométerrel nem lehet expedíciót vezetni.

— Igaza van. Mindenben szót fogadok. — Gyorsan elment a Hotel «Oil Palace» előcsarnokába. A bennszülöttek utánavitték a poggyászokat és Mr. Bracest teljesen összezsuklott állapotban. Roger zárta be a gyászmenetet.

— No most mondja — kezdte Pipacs és felhajtott egy pohár pálinkát, — meghalt az az ember?

— Azt hiszem... — felelte tétovázva Turner. — Miss Liliannek nem kell szólni, amíg nem bizonyos. Végigjártam a partot. A mangaszár-szorosnál nyomaveszett. Arra tűnt el Holliday is...

— És hol tűnt el maga? — kérdezte Pipacs. — Mert maga is eltűnt,

— Két nap előtt tértem vissza Pontianakból. Még ott is érdeklődtem... Huszadikán érkeztem és máig összesen három hetet a két kutató nyomában töltöt-

tem. Uraim, jobb ha visszafordulnak. Én holnap utazom Bandjermasinba és onnan haza.

Szomorúan vacsoráztunk... Sohasem láttam még Pipacsot ilyen keveset enni. Miss Lillianek elmondtuk, hogy Turner nem akadt az apja nyomára, de igyekeztünk megnyugtatni, hogy mi majd több szerencsével járunk. Turner nagyon keveset beszélt és egyszer tévedésből a babfőzelékbe is öntött curry szószt, ami képtelenség. Nem vette észre és megette, azután gyorsan elbúcsuzott... Nem tetszett nekem ez az ember. Aki nem veszi észre, hogy a babfőzeléken curry-szószt van, annak egész másutt jár a feje... Liliant kényszerítettük, hogy aludni menjen. Pipacs is visszavonult.

Egyedül maradtam a terraszon. Egy repülőkutya zúgott el a fülem mellett és fojtógatóan súlyos volt a mozdulatlan, pinceszagú, langyos éjszaka. Egy boy sietett ki a hotelből, kosárral.

— Halló öcsém — intettem oda. — Mondd csak, mikor érkezett ez a bajszos lord a szállóba?

— Huszadikán uram.

— Azt tudom. De azután ismét elment...

A boy csodálkozott.

— Nem ment el. Azóta mindig itt van a lord Turner.

2.

— A fráter csirkefogól — mondta Pipacs, mert az ő szobájában voltunk. — Valami csirkefogás történt és ez benne van. Ha kiderül, leütöm a derekát egy kocsirúddal. Ezt írói szavamra mondom.

— Meg kell tudni, hogy mi van a füle mögött.

— Nagyon helyes. Azonnal felekeressük — mondta Pipacs és máris levetette a kiskabátját. — Gyere!

— Szó sincs róla. Hanem... — Elakadtam. Amint lenéztem az ablakon, Turnert láttam kisurranni a hotelből. Egy másodperc és eltűnt a csendőrségi épület irányában. — Várj... — mondtam Pipacsnak és kiléptem az ablakon. Gyorsan lenéztem. Óvatosan loptóztam fától fáig. Ott van... A tengerpartra megy... Eloldozott egy csónakot és csendben evezett. Veszélyes kísérlet az őserdő mentén, éjszaka gyalog járni, de nem volt más választásom. A dzsungel árnya eltakart. Követtem. A holdfényes vízen jól láthattam a bárkát. Futottam az erdő árnyékába húzódva. Egy zízenés! Valami koppan a csizmámon: kígyóharapás. Nagyot ugrottam jobbra és a fák között átszűrődő ezüsthényben, egy pillanatra megláttam, a farkán ágaskodó felfújtnyakú kobrát. Szerencsére a csizma felfogta a halált...

A hajnali púrák gözszerű tömbbel ereszkedtek a vízre és a part felé vonultak, időnként eltakarva a csónakot... Már nagyon messze jártunk az Olajvárostól, amikor Turner kievezett a ködből és partot ért.

Miután kikötötte a csónakot, elindult gyalog és nekivágott a dzsungelnek. Egy elefántcsapáson folytatta az utat. A sötét dzsungelben annyi nesz, kopácsolás, rikoltás hallatszik, hogy nyugodtan követhetem.

Ujabb félóra múltán már láttam a célt. Távol, egy álló fénypont. A dzsungelbe még nem húzódott be a hajnal. Sötét éjszaka borult a sűrű fák közé.

Az öserdő tisztásán kis kalyiba állt. Csendben az ablakhoz mentem. Kelten voltak a helyiségben: Turner és egy magas, markánsarcu ember, klasszikus görög orral. Sajnos, a beszélgetés elejét nem hallottam és a gyors szóváltásból ítélve, a legszükségesebbek után, ismét el akartak búcsúzni.

— A lányt... — mondta a másik. — el kell különíteni tőlük és biztos helyre vinni.

— De ha ezek az alakok itt elkezdenek szagláldni...

— Mire ők valami nyomra bukkannak, addig mi mindent elintéztünk. Három-négy nap kell mindössze.

— És ha eljutnak a Landak törzshöz? Elszánt alakoknak látszanak. Elhozzák onnan valahogy a foglyot és idő előtt tisztázzák a Hendon ügyet?

— Nem tudnak a Landak törzsről. Elsősorban ide kell hozni hozzám a lányt, akkor nem lehet baj! Most azonnal menj vissza, hogy ne kelts gyanút...

Még bizonyára tovább is beszéltek, de én siettem vissza. Amikor túljutottam a fatörzsön, már futottam. Mire kiértem az öserdőtől, a füstszerűen terjengő párák, a sötétkébe változó égbolt alatt, kihömpölyögtek a partig. Az erdő felett mozdulatlan sötétlila csikkal derengett a hajnal. Izzadtan, fényes, vastag levelek között, szinte légmentesnek tűnő, meleg büdösség feszült.

Félórával megelőztem Turnert. Pipacs még a szobában várt. Az igaz, hogy elaludt közben, de teljesen felöltözve, csizmástól feküdt az ágyamon.

— Megvan Hendon!

— Hol hagytad?! — ugrott fel riadtan.

— Nincs nálam, te ló! Követtem ezt a gazembert,

Több órányira innen partraszállt. Utána lopództam. Bement az őserdőbe. Kihallgattam egy beszélgetést: ő a főbűnös.

— Elástad?

Elmondtam mindent Pipacsnak. Sokáig járt fel és alá csámpás lábain imbolyogva és mélyen elmerülve egy egész hosszú dalt énekelt valami rendkívül érzelmes melódiára, akasztásról, felnégyelésről és hogy jön a Pipacs bácsi a nagy késsel, «csak ők ne féljenek, csak ők ne féljenek...» Tudtam, hogy gondolkozik, nem szóltam semmit.

— Még ma elindulunk és megkeressük ezeket a Landak betörőket. Onnan elhozzuk Hendont. A lány itt marad és az én intékedésemre (vagy szerkesztőyalaki, vagy nem), a csendőrség fogja őrizni.

HATODIK FEJEZET.

1.

Miss Lilian eleinte mindenáron velünk akart jönni. Miután nem világosítottuk fel az őserdőbeli dologról, nagyon óvatosan kellett eljárunk. Kijelentettük, hogy visszafordulunk, ha nem fogad mindenben szót. Biztosítottuk arról, hogy az apja él és el fogjuk hozni. De kénytelenek vagyunk a csendőrség védelme alá helyezni. Engedelmeskednie kell, ha nem akarja az apja életét kockáztatni. Ez hatott.

— Minden úgy lesz, ahogy mondják — felelte Miss Lilian, miután egyedül maradtunk, mert Pipacs felsietett az emeletre, hogy lehurcolja a Nagy Vadászt,

aki érthető okoknál fogva vonakodott nyeregbe ülni és követelte, hogy olyan járművet szerezzünk, amelyen hasonlóképpen mehet tovább.

— Bizzon bennem, Lilian — mondtam egész mérészen a keresztnévén szólítva.

— Maga mi volt, mielőtt... — nyelt egyet — titkár lett.

— A véletlen tett... titkárrá. Nagyon céltalan volt minden. Egy ostoba asszonyhistória az. Nagyon beteg lettem miatta... Nehezen találták a golyót... és amikor lábbadoztam, az orvosok a Déli-tengerre küldtek... Azután részegen eladtak matróznak... Megtetszett ez az élet. Semmisem hívott vissza, abba a szabályosabb világba... megmenekültem... csempésztem, verekedtem... szóval titkár lettem... Ez így van, ha egyszer abban a másik világban elhomályosul a célpont és az ember megszerette a tengert, akkor már jobb, ha titkár lesz...

— Nem hiszi, hogy egyszer még érdemes lesz visszatérni abba a másik szabályos világba?... Igaz — tette hozzá szomorúan, — talán már nem is tudna.

— Ha lenne miért... feleltem és megfogtam a kezét. Nem nézett rám. Megszorította melegen a kezemet és elsietett. Lehetséges, hogy egy régen eltávolított golyó nyoma itt a jobb tudómban csak most gyógyult be?

— Állsz és bámulsz itt, mint egy bivaly, ahelyett, hogy beleütnéd az orrod a munkába — ordította az író, a bennszülöttek közül, akik öszvérre rakták a poggyászt. Segítettem elrendezni a kis expedíciót. Azután beszéltünk a csendőrtiszttel, akinek megmondtam, hogy a hölgy, aki itt marad a szállóban,

veszélyes helyzetbe került. El akarják majd rabolni és ha így lesz, azt a világ valamennyi lapja megírja. A csendőr biztosított, hogy éjjel nappal Lilianen lesz a laktanya szeme.

Turner jött most elő, lovon, utrakészen.

— Én, sajnos eredménytelenül indulok vissza.

— Remélem maguknak jól fog végződni az útjuk!

— Attól függ, kire nézve — mondta az író. —

Van egy szép dalom: — És harsányan énekelte: —

„A nóta vége mindig az, hogy megvernek valakit! ...

Trallala, trallala, jön a Pipacs bácsi a nagy pofonokkal...“

Turner elnyargalt Bandjermasin felé.

Azután elindultunk mi is. Az egyik ablakból kis fehér kéz integetett. Nemsokára fúrótoronyokhoz értünk. Pipacs remélte, hogy itt bennszülött kulik talán tudnak valamit a Landák törzsről és Mr. Braces végre orvost talált, mert határozottan állította, hogy leprás lett és a súlyos betegség ellen Pipacs oldalbalkései hatástalanoknak bizonyultak.

2.

Nem is kellett sokat kérdezősködni. Sokan tudtak a Landák törzsről és az európai mérnök segítségével a kulik útmutatása alapján pontos térképet rajzoltak. A törzs bizony mélyen bent van az öserdőben, a négyezerméteres, zord Kinibalu hegység közelében és ha itt az elefántcsapáson a Kapuas folyóig mennek, észak felé, a part mentén megtalálják majd a törzset. Miután kiderült, hogy Mr. Bracesnek nincs lep-

rája, mindössze rühes lett, a furótelep orvosa bekente őt egy igen rosszágú fekete kenőccsel és folytattuk utunkat.

Az elefántcsapáson déli pihenőt tartottunk. Nincs utálatosabb dolog, mint őserdőben táborozni. Az elképzelhetetlenül sok giliszta és kukac ellen csődöt mond minden védekezés és akkora piócák vannak, hogy a Nagy Vadász kobrának nézte az egyiket és végrendelkezett. Ehelyett azonban előszedtük az írógépet, hogy Roger megcsinálja az első ötszáz dolláros közleményt. Elsőrangú anyagnak tartottam az előző éjszakai kalandomat, de Mr. Braces sirva kért, hogy hagyjuk az ilyen marhaságokat. Ennek nincs életszaga. Az egész lopózkodást rövidre kell fogni és végül „kilovagolni“ egy krokodilust, vagy egy leopárdot. Sok állat kell ide. Fogalmuk sincs az uraknak, hogy egy jól szerkesztett magazinhoz mennyi állat kell. Beleegyeztem egy párducba és Pipacs nagy könyörgésre engedélyezett néhány tigrist, de kijelentette, hogy ha a téma nem lesz változatosabb, ő nem adja oda a nevét ilyen dolgokhoz.

Délután folytattuk az utat. Egyszerre a bennszülött vezető odajött hozzám:

— Uram! Valamerre a közelben emberek járnak az őserdőben. Eddig nem akartam szólni, de ez mégis csak furcsa: egy óra óta követnek és valahol a sűrűből lesnek ránk.

Figyeltünk. A sokféle zörrenő, huhogó zajt néha távoli reccsenés, vagy hirtelen elvágott kuszórolang pattanása szakította meg.

— Menj vissza az őszvéredhez, mert betöröm az orrodat! — rivalt rá Pipacs.

— Valaki ott jár — mondta, amikor a bennszülött szólfogadott és magunk maradtunk.

— Ha kissé besötétedik, utánezünk.

...Az őserdőben korán alkonyodik. A toronymagas fák csak fent, a csúcsnál hajtanak lombot, mert a dzsungel belsejében örökös a homály. Amint a nap kitér merőleges síkjából, besötétedik. Ezt vártuk. A többiek tovább haladtak, hogy ne keltsék fel az ellenség gyanuját. Azután bozótvgó késsel felszerelve elindultunk Pipacsal a hangok irányában, óvatosan.

— Nem lehetnek messze... súgta Pipacs.

— Turner könnyen megelőzhetett bennünket, két táberozás alatt...

A tüskék összeszebezték kezünket, arcunkat és beleszakítottak a ruhánkba. Az elefántcsapás körül megtévesztően sűrű volt az erdő. Erre beljebb egészen jól mehettünk, csak olykor néhány összegubancolódott indát kellett szétvágni. Egy-egy foltra betűzött a hold a vadon fáin át. Visszhangos, mély hördülés hallatszott, amit egy derékban átharapott antilop visitása kísért. A fenevad és az áldozat hangja jó alkalom volt arra, hogy óvatosság nélkül, gyorsan haladjunk és végül...

...Tíz lépésnyire tőlünk, az esti dzsungel sötétjében, egy emberi árnyat pillantottunk meg, amint éppen áttör egy hatalmas cserjén. Nem vehettük ki az arcát, lehet hogy Turner. Megálltunk. A lopakodó alak nem vett észre bennünket. Egyenesen felénk jött... És egyszerre Pipacs hosszú keze kinyúlt, lecsapott rá és magához rántotta. Az ismeretlen nagyot kiáltott és kirántotta magát, de Pipacs ökle az arca közepén találta el, hogy csak úgy recsegett és bele-

zuhant a cserjébe... A hold fénye rávilágított. Turner!

— Megkötözni... kiáltotta a barátom lihegve, de a másik már feltápáskodott... Hopp, ha beugrik a sűrűbe, akkor elmenekül... Utánvetettem magamat, de ahogy a bokor mögött már-már torkon ragadtam, oldalról, ahonnan nem vártam, egy puskatus csapott fejbe. Csak azt láttam, hogy a görögorrú ütött, azután ájultan zuhantam hanyatt...

Amikor magamhoz tértem, Pipacs mosta az arcomat. Nem láthattam az arcát, mert vaksötét volt, de más ember nem dudolja ilyen helyzetben azt, hogy „Most az egyszer megszöktetek, de majd máskor gazemberek... trallala...”

— Elmenekültek?

— El a dögök és nem mehettem utánuk, mert azt hittem, betörték a fejedet.

Az ütés nem volt súlyos. Kissé megdagadt a fejem és zúgott, de különben elég jó erőben voltam. Most már vissza kellett menni a karavánhoz. A szétvagdosott liánok nyomán hamar megtaláltuk az elefánt-csapást és siettünk a többiek után.

HETEDIK FEJEZET.

Magasan, az ősi fakoronák szédítő túvlatában egy csillag fénye tört át a sűrű lombokon. Letáboroztunk. Csodálatos volt, hogy Braces mennyi piócat gyűjtött össze a testén aránylag rövid idő alatt. Már nem panaszkodott. Csak vakarta a fekete kenőcs alatt viszkető bőrét és olykor sírva fakadt. Érdekes, hogy apró balszerencse inkább a gyáva embert éri. Amikor már

leszedtük róla szalmiákszesszel a piócákat, kiderült, higy egy kullancs is van a bőre alatt.

Azért összehoztunk még egy folytatást, most már ragaszkodva a hű tudósításhoz, hogy a cikksorozat egyben az expedíció naplójának is megfeleljen. Braces kezeit tördelve esküdözött, hogy tönkretesszük a karrierjét, ha nem írunk be legalább néhány vadmacskát, de szörnyű kétségbeesésére még az előző cikkéből is kihúztuk a fenevadakat.

Kora hajnalban továbbmentünk. Nagyon messziről időnként egy-egy reccsenés hallatszott. Pipacs a fogát szívtá, én a földet néztem. Mit lehet tenni? És az egyik benszülött eltűnt. Hazaszökött, bizonyára a kísértetek elől. A másik akkor ugrott meg, amikor a tisztáson áthaladtunk és lövés dörrent. Egy öszvér fülsértő ordítással roskadt le...

— Továbbmenni!... Gyerünk a mindenségit!... Rakjátok át a poggyászt és előre! — ordította Pipacs. Tehetetlenek voltunk a sűrűben rejtőző ortávmadókkal szemben.

Később még három benszülött tűnt el. És Braces olyan zöld arccal, mint valami óriási nyers szilva, kérdezte:

— Mr... Mr... Robin... Csakugyan valami elátkozott helyen járunk?... Egy benszülött mondta. És... hogy meghalunk...

— Igaza volt — mondta Pipacs. — Ez a hely átkozott és lehet, hogy rövidesen meg fog halni Mr. Braces, ami előfordul olykor, ha én posonütök valakit...

...Azután az ingoványhoz értünk. Moszkitók felhője, mint valami gigászi méhraj zsongott a penész-

szagu, nedves forróságban. Mindössze egy kidőlt fatörzs vezetett át a mocsáron. Az őserdő bűdjé. Elhatároztuk, hogy itt letáborozunk éjszakára.

... Mire levertük a sátrakat, az utolsó bennszülfött kísérő is eltűnt a sűrűben.

Egyedül maradtunk...

A távoli reccsenések pedig állandóan fel-felhangzottak...

Négyen voltunk. Illetve csak ketten. Legjobb esetben Rogert vehettük egy fél embernek. Braces csak tehetélt jelentett. Roger lázas volt, nekem is kiujult a maláriám és Pipacsnak az arcát megcsípte egy mérges pók, hogy ökölnyire dagadt. Egyedül Braces volt egészséges, a fekete kenőcs alatt egyedül ő állta jól az utat és vele volt a legtöbb baj. Este bubópestist fedezett fel magán és hajnalban előkeresett a poggyász aljáról egy tükröt, hogy lássa, nem öszült-e meg a borzalomtól?

Reggel zuhogott az eső és az alacsonyra vert párák fojtogatva csavarodtak a torkunkra. Most végig kell menni az ingoványon keresztül fekvő fán. A fatörzs keskeny volt és bizonytalan pallónak látszott az átkeléshez. A Nagy Vadász portable-gépére borult és az anyja életére esküdött, hogy nem megy végig a gömbölyű keskeny törzsön. A Nagy Író, mint valami akaratos foxit vonszolta és Braces most már csak arra kérte, hogy ne itt a dzsungelben földeljük el, hanem vigyék vissza a tetenét Todlangba. Pipacs ezt megtagadta, azon a címen, hogy senki sem lesz hülye, hogy egy ilyen alak hulláját cipelje, amikor van épp elég fontos poggyász.

Sajnos, az egyik öszvér belcesett a hinárba és ke-

server nyilhogása közben átcsapott felette a bugyborékoló iszap. A másikat Roger meg én nagynehezen átvittük a törzsön, elől hátul nógatva és támogatva.

... Megérkeztünk a tulsó oldalra és rövid pihenő után utnak indultunk. A távoli reccsenések elhaltak. Mintha megszűnt volna nyomunkba lopakodni a halál.

Délre ritkult az erdő és feltűnt távolról a 4000 méteres Kinibalu felhőkbevesző, havas, csipkés csúcsrengetege. Egy órán belül sebessodrú folyóhoz értünk. Ez nem lehetett más mint a Kapuas. Ár ellen haladtunk tovább.

A Kinibaluról leáramló hideg levegőréteg állandóan olyan nyomást gyakorolt a forróságra, hogy elviselhetetlen fejförcsünk volt és a csúcsokról fújó szél mint izzó lehellet áramlott az arcunkba.

— Ez a világ legszörnyűbb szigete..., — lihegte Pipacs.

De a legközelebbi pihenő után már nem éreztünk fáradságot. Közel a hegy lábához, cölöpre épült raf-fiakunyhok tűntek fel. Az ott a Landak törzs!

Megérkeztünk!

NYOLCADIK FEJEZET.

Egy zöldrefestett ősz pojáca táncolt felénk félmeztelenül és két hasonló alak követte.

Legnagyobb örömmre a benszülöttből és angolból kevert „pidgin“ nyelvjáráson szólalt meg a törzsfő. Ezt minden ember beszéli itt a szigettengeren.

— Jószerencse vezetni hozzám, téged, nekem — üdvözl: a főnök.

— Gazdag mynheerek vagyunk... — kezdte Pipacs. — Hozni neked csodálatos ajándék... Rézkarika bételdió, mind lenni csomagban neked bele. Ha te tied barátságod nekünk adni belénk...

— Lenni Bibilimu nagy főnök, nevemtől elsápad az egész világ — mutatkozott be a zöld őrült.

— Ezt rég tudom, Bibilimu. Nevedet ismerik egyik óceántól a másikig és nagy fehér uralkodók rettegik tőle magukat tőled. Mondd meg nekem, hogy mit kívánsz tőlem neked barátságodért cserében hozzád?

— A nagy király azt kívánja magának tőletek, hogy adni neki fehérék csomagjukból, amit ők neveznek maguknak úgy hogy tarokkártya.

Pillanatokig úgy éreztem, hogy álmodom. Miután láttam, hogy Pipacs percekig nem fog szóhoz jutni, közbeszóltam:

— Mondd, oh Bibilimu, nagy király, minek neked a tarokkártya neked hozzád, tőlünk a barátságodért?

Válasza rövid volt és lesujtó:

— Kontra, rekontra, eggyel jövők!...

Pipacs rémüldözött:

— Mi az, kávéházban vagyunk!

— Oh, Bibilimu, akinek fényessége elhomályosította a napot előtte neki. Ilyen kártya nincsen nekünk csomagunkban neked. Mondd meg, ki tanított téged tarokkvarázslatra?

— Fehér fogoly. Nevét nem tudni, de elneveztük őt arról, amit mindig mond nekem hozzád, ha én nyerek magamnak.

— És mit mond ő olyankor hozzád neked?

— Öreg sipi-sipi.

Közben néhány ajándékot adtunk a főnöknek, akit ezentúl színére és rangjára való tekintettel Pipacs így szólított:

— Oh, Zöld Király! Vezess táborodba hozzád minket és mondd el közben, kicsoda a fogoly nálad.

— A fogoly — kezdte a Zöld Király, — nagyon jól játszik, de kérlek benneteket, vigyétek magatokkal, mert igen sokat eszik.

— Hogy vigyük őt magunkkal, ha fogoly?

— Már nem fogoly, óh uram. Egy fehér rabló úr fizetett, hogy fogjuk el és most nem akar menni haza tőlem.

Közben elértük a tábort, a harcosok körülugráltak bennünket. Elsősorban a vendégek számára kijelölt kunyhóba mentünk. Nem akartunk túlzott érdeklődést mutatni a fogoly iránt.

— Roger, maga maradjon itt a csomagoknál. Itt a korbács, ha egy bennszülött közeledik a poggyászhoz, húzzon rá keményen.

Roger nyomban próbát is tett, amikor a sátor homályából egy nedves, fekete kéz nyúlt a konyakos üveg felé. Rásózott a korbáccsal amügy istenigazában! Mr. Braces állati üvöltéssel rohant elő a kunyhóból. Sajnos, a rüh elleni fekete kenőcs megtévesztő szint adott a kezének.

Most egy fehér embert pillantottam meg, a főnökkel társalgott a tábor közepén. De micsoda állapotban volt! Börzsizmája mindenütt végigrepedt, inge szétszakadt, szakállas, borostás arca lefogyott, nadrágja spárgával volt átkötve combban, hogy tartsanak a rongyok. De cigarettázott, monokli volt a szemében és olyan csodálatosan előkeő gesztussal be-

szélt Zöld Király öfelségéhez, mintha parketten lennének. Ámulva hallottam, ahogy a közelébe értem:

— Nézd édes öregem, foglyot tartani luxus... Nekem sajnos, szükségem van az édesvízi halra... csak menjenek el kérlek alássan a tóhoz az embereid...

Odamentem a fogolyhoz:

— Thomas Robin vagyok...

— Igen?... Igazán örülök... Arthur Hendon.

Tehát ő az! Hendon!

— Irving Walking — mutatkozott be Pipacs.

— A nagy író! Örvendek!... Arthur Hendon vagyok. Igazán kedves az uraktól... Nem tudnak véletlenül epsomi löversenyeredményeket?

Pipacs a gallérját tágitotta egy ujjal, amivel gutaütés ellen szokta óvni magát, mert vastag ember volt.

— Nem. Eredményeket nem tudunk. Magát keressük uram. Hogy hazavigyük. Amerika nyugtalan őnért.

— Megható, megható... — Rálehelt a monoklijára és törölgette. — Igazán gyengéd állam ez az Amerika.

— Mi önt most elvisszük haza.

— Á dehogy... Kitünően érzem magam. A főnök nagyon kedves fiú, tarokkozunk... Most kezdem őket rávenni a bridzsre.

Odább sétáltunk.

— Tisztában vagy? — kérdeztem Pipacsot.

— Igen. Elfogták a szerencsétlent, megörült és itthagyták. Szörnyű dolog.

— Mégis el kell vinnünk. Hallo! Zöld Király! — Miután öfelsége odajött, kérdezni kezdtem. — Hogy került ide a fehér?

— Fejbeütötték. Azután fizetni ötszáz acél nyílhegyet, nekem hozzáni, hogy tartsam fogva. Ennek három hónapja van — sírángozott a Zöld király. — Mindent megenni, neki magának...

— Ki adta az ötszáz nyílhegyet?

— Ököl, a goromba fehér úr. A szakadékban van nekik kőkunyhó maguknak fehéréknek. Nagy gyilkosok és errefelé mindenki tiszteli őket.

— Hm... Nem volna kedved meglátogatni ezeket ott lent? — kérdezte Pipacs.

— Lenézhetünk... — feleltem.

— Azt hiszem, — mondta komoran Pipacs, — hogy ezzel az Ökör nevű úrral civakodni fogok.

Többet nem mondott, csak énekelt arról, hogy az emberi fej olyan, mint a szerelem: eloszlik mint a bugyborék trallala... egy ember feje, kecses, törékeny kis csacsukaság...

Közben már mentünk lefelé a hegyi úton a szakadékba, mellettünk félméteres állványokon vonultak a vörös miniummal befestett csövek, amelyek a távoli dzsungelből Balik-Papanig vezetik a földből forrón feltörő olajat.

Most már feltűnt a szakadék oldalához épített ház. Néhány fehércabátos ember cigarettázott a bejáratnál. Odamentünk és udvariasan bemutatkoztunk.

— Bocsánat uraim... — kezdte Pipacs, — odafent egy európaít találtunk, akit fejbeütöttek és szeretnénk közelebbit megtudni.

— Mit akarnak tudni? — lépett elő harciasan egy kis köpcös. — Az a szerencsétlen ott Arthur Hendon, megpróbáltuk Bandjermasinba vinni, de nem akart.

— És a poggyászat előre küldte? — kérdezte agresszíven Pipacs.

— Azt nem tudom. Önök kicsodák?

— Részemről izé... Író vagyok, — felelte rövid habozás után, mert elfelejtette a nevét.

— Irving Walking — mondtam helyette. — Mr. Hendon poggyászat keressük.

Most megjelent Ököl! Csak ő lehetett!

Bornirt, sebhelyes arcú, kétméteres ember jött elő a ház mögül. Egy fehércabátos volt vele, aki hívta.

A köpcös úr most már abbahagyta a színlelést:

— Öt percet adok maguknak, hogy elkotródjanak!

— Cserében én is adok magának valamit —

— mondta Pipacs és vastag alsókarja egy rövid ütéssel állkapcsón találta a köpcöst, hogy a sebhelyes arcú óriás lábához esett. A másik kezével előrántotta a revolverét. Én is. Tökéletesen sakkban tartottuk őket. A sebhelyes lassan előrejött.

— Mit akarnak?

— Semmit — mondtam, — mert láttam hogy elgaloppoztuk magunkat. Szinte lehetetlenné tettük számukra, hogy élve elengedjenek bennünket. — Újságírók vagyunk, akik Hendonról cikksorozatot írunk. Csodálkozva láttuk, hogy odafent van, megörült és maguk nem törődnek vele. Értesíthették volna Bandjermasint.

— Ide hallgassanak! — mondta a másik dörögő, mély hangon. — Nem érdekel a véleményük. Itt egy igazság van. Az ököl. És az én vagyok.

— Áh! Maga az Ököl?! — mondta Pipacs őszinte örömmel. — Magáról már hallottam. Hát mi most

elmegyünk innen kérem. Nagyon vigyázzanak, mert jól célzunk . . .

Megindultunk hátrafelé, lövésrekész pisztolyokkal. A sebhelyesarcú óriás mozdulatlanul nézett utánunk. Pipacs azt az indulót dudolta, hogy „Összefirkálták bicskával a fejedet, ne félj én is aláírom még a nevedet... Trallala... Jön a Pipacs hácsi a konyhakéssel“ . . .

KILENCEDIK FEJEZET

1.

Braces a konyhóban ült és épp egy folytatást írt. A szeme vörösre volt dörzsölve és a fejét jobbra-balra lógatta.

— Mi baja van?

— Álomkór... — suttogta — Végem van... Álomkór... Folyton álmos vagyok és teljesen elzibbadt mind a két hüvelykujjam.

Sikeres kezelésnek bizonyult álomkór ellen, hogy Pipacs a nyakcsikolyájánál fogva felragadta.

— Menjenek ki és csomagolják fel az öszvéreket. Indulunk.

Azután megkerestük Hendont.

— Mr. Hendon, ön velünk jön.

— Ki van zárva . . . Ha megtanítottam őket bridzsezni, kitűnő lesz itt.

— Kérem, ne akadékoskodjék. Elvisszük Bandjermasinba és ha pihent kissé, újra visszajöhet.

— De mondom, hogy nem lehet . . .

— Akkor kénytelenek leszünk önt megkötözni.

— A nagyszerű! — mondta örömmel. — Még sohasem vittek megkötözve. Erőszaknak engedek, mint a drámai hősök . . . Hé! Bibihinu, kötelet az uraknak.

Szegény . . .

Gyöngén áthurkoltuk a kezét, de jó erősen oda-
kötöttük egy öszvérre. Fűtyülésre, nyugodtan ült a
lován és Roger időnként megtörölgette a monokliját,
ha kérte. Mint valami spleenes angol főúr, úgy vi-
selkedett. A Zöld Király és népe a hegy lábánál
induló őserdei ösvényig vezetett bennünket. Csak
a hegyre is felkúszó olajvezeték előtt hátrállak meg,
mert ezt szentnek tartották.

Alig mentünk ötven métert, amikor lövés dör-
rent. Roger felkiáltott.

— Eltaláltak! . . . A karom!

— A sziklák mögél! — vezényelt Pipacs és mi-
alatt még három-négy golyó fűtyült el mellettünk,
felfutottunk a hegyi ösvényen, a sziklához.

— Ököl! . . . A gazember! — ordította Pipacs.
— Tizenötön vannak legalább.

Szinte reménytelen volt a helyzetünk. Ha akar-
ják, egyszerűen kiéheztetnek a sziklák között. A
Kinibalu négyezerméteres csúcsa volt csak mö-
göttünk. Hevenyészve bekötöttük Roger karját, kissé
felpofoztuk Bracest, amíg képes volt száron vezetni
az öszvért. A szerencsétlen Hendon egykedvűen né-
zett, monokliját szorította szemgödrével és hang-
osan fűtyült.

Siettünk hegynek fel, a sziklák fedezetévei

A gazemberek elszórtan, óvatosan közeledtek. Egyik
odalon nem takítottunk fedezéket, mert az olajvezeték

itt futott végig az ösvényen. Egyre magasabbra hátráltunk a hegyoldalban.

— Odanézz . . . — suttogta Pipacs.

Jobbra fent, nem az úton, hanem távolabb egy kiugró sziklán Turner állt! És mellette a görögorrú. A cinkosok! Ezeknek kellett volna feltartani bennünket az erdőben.

Nem löltek ránk. Úgyis a kezükben voltunk. Pipacs leadott felénk egy lövést, mire gyorsan eltűntek. Egy golyó levitte a parafakalapomat. Jönnek a kutyák, vagy tizenöten, letről. Egyszerre a barátom elnevette magát és harsányan énekelni kezdett:

„Tévedtek az apuskák! Mert jött Pipacs bácsi az ő rengeteg eszével! Trallala!... És mind elmennék oda, ahol a kakuk terem!”

Azt hittem, megörült. De nem. Hirtelen felkapott egy hatalmas sziklát és odavágta az ösvényen lefelé húzódó olajvezetékre. A félméteres állványon feszülő betoncső eltört és a rettenetes nyomás alól felszabaduló olaj, amely szinte forrponton tör fel a földből, hatalmas sugárban lövelt ki, fröcskölve, harsogva ömlött a szikláknak, elárasztva az ösvényt.

Két-három irtózatot ordítás hallatszott. Fejvesztetten, ugrálva menekültek, jobbra-balra a bandidák, a kövek mögül. Másodpercek alatt olajpatak árasztotta el az ösvényt és akit elért, aki elcsúszott, az iszonyú halállal halt meg. Ököl és a tömzsi társa már egy közeli sziklánál voltak és a menekülés igen logikus útját választották: rajtunk keresztül, felfelé akartak kitörni az olaj elől. De ezt csak akkor vettük észre, amikor az alkonyi homályból feltűntek előttünk. A tömzsi torkonragadott, a földre

zuhantunk és gurultunk az olaj felé. Összeszorult gégémből kimaradt a levegő . . . Már elsötétedett előttem minden és ekkor egy sziklához ütöttem a fejemet. Az éles fájdalom pillanatnyi energiájával kiszakítottam a nyakamat, a tömzsi felémsujtott, lekaptam a nyakamat, az ütés átrepült felettem és én egész testsúlyommal beleugroltam fejjel az arca közepébe. Ordítva zuhant hanyatt, egyenesen rá a nyitott vezetékre és a forró olaj lesodorta . . .

Pipacs szabályszerűen boxolt. Ökölrel. Az óriás el akarta kapni Pipacs egyik lábát, de ahogy lehajolt, barátom a térdével az arcába rúgott, hogy az óriás egy kissé megszédült.

Ijesztő nappali világosság támadt. Egy menekülő bandita tette, vagy más oka volt: meggyulladt az olaj. Kisérteties lángok lobogtak fel. Roger az öszvéren menekült felfelé Hendonnal, én siettem Pipacs segítségére, a perzselő hőségben már égtek a fák és a láng másodpercenként felcsapva, fojtó füstfellegeket dobott a magasba . . .

Pipacs ökle belecsapott a másik állába, a bandita felbukott, de revolvert rántott . . .

Nem érek oda! Pipacsnak vége! Egy lépésről leteríti . . .

. . . De ekkor Ököl mögött egy rémült arcú csúnya ember bukkant fel és sírásra görbült szájjal, egy gyönyörű portable-géppel úgy csapta fejbe a rablót, hogy ez lecsúszott a köről és a halál előtti rémült ordítással bukott a lángoló olajba . . .

— Gyerünk! — lihegte Pipacs. Ide utánunk jön a tűz . . .

Feljebb mentünk. A hegyoldalon gyorsan kapasz-

kodott fel a tűz, amíg a kopárabb részekhez nem ér. Siettünk. Közben besötétedett. Iszonyú égő pokol lett odalent a völgyből . . .

— Gyere . . . Keressünk valamerre ösvényt a másik oldalra — mondta Pipacs. — Maguk vigyázzanak Mr. Hendonra — és Braceshez fordult, megszorítva a Nagy Vadász kezét. — Ez volt az első eset, hogy ön igazi vadat terített le az írógépevel.

— Sajnos uraim — felelte drámai hangon Braces, — azt hiszem tüszös mandulagyulladászt kaptam!

Ne részletezzük, hogy Pipacs mit mondott. Ő sokszor oly közvetlenül tárgyilagos. Az útról néhány bazalt szögellt ki, amely úgy látszik járhatóan fogta körül a hegygerincet. Erre kerestünk ösvényt, szikláról-sziklára lépve. Ahol fordul a hegygerinc, hangokat hallottunk. Óvatosan lopózkodtunk előre . . .

Két ember beszélgetett a fordulón túl. Ők azok!

— Meg kell akadályozni, hogy a foglyot magukkal vigyék az Olajvárosba . . . — suttogta az egyik hang.

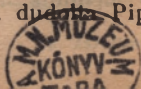
— De hogy akarsz ezekkel az ördögökkel?

— Én Turnert . . . — suttogta Pipacs, azután kilépett a forduló mögötti plátóra:

— Mi ujság, Mr. Turner?

De mielőtt még Turner közölhette volna, hogy mi ujság, állcsúcsra vágta, hogy ez szó nélkül elterült és a görögorrú, mielőtt még Pipacsra velhette volna magát, egy rúgást kapott tőlem, ami eltérítette az útjából, azután a revolveragyam koppant a fején.

„Az élet olyan mint a füst“, dudalta Pipacs, „ma

itt vágnak fejbe, holnap ott . . .“ Közben megkö-
töttük őket. A sziklában tágas odú volt. Ide vittük
be a két foglyot. Fent az olaj lángjai nehézkesen
emelkedtek, mintha pokrócot lengetnének és nagy
füstfelhőket bocsátottak fel. Továbbmentünk. Az út
hegynek fel vezetett. De mit csináljunk? Talán
mégsem visz a csúcsig, illetve akad közben oldalös-
vény, amelyen át a másik lejtő felé mehelünk le.
Egy óra múlva erősen lehült körülöttünk a levegő.
Reménytelen volt az ügy. Ezer méter körül jár-
tunk.

A kristálytisztá hajnali levegőben már közelinek
látszott a hóhatár és valami dörgő harsogás erősö-
dött, ahogy mentünk: vízesés. Másztunk tovább.
Ezerháromszáz méter körül lehettünk, de már a saját
szavunkat sem hallottuk a víztől. Azután kibukkan-
tunk egy hatalmas fensíkra. Döbbenten álltunk meg.

A hajnalban még félelemetesen látszottak a lángok
alattunk, a Kapuasz vízesése szédítő magasságból
zuhogott közvetlen közelünkben, egy hatalmas sza-
kadékba, siketítően dörgött és harsogott.

És körül a síkon bennszülött kampongok! Cölöp-
kunyhók!

— Hát ez mi . . .

Dajakok a hegyen? Bementünk a faluba. Sehol egy
lélek. Odavetett tálak, dárdák jelezték, hogy nemrégén
még itt népes tábor volt. Most hol vannak? Nem
tudtunk beszélni egymással, mert a vízesés robaja le-
hetellenné tette. Az egyik kunyhónál Pipacs megle-
petten hátralépett. Odasiettem.

A kunyhóban egy őszhajú európai feküdt gyé-
kényen, bágyadt szeme nyitva volt és nyalogatta ki-

száradt szája szélét. Hihetetlenül leromlott külsején látszott, hogy beteg.

Letérdeltem melléje és a fülemet egész a szája elé tettem.

— Holliday . . . — suttogta. — Vízet . . .

Megitattuk.

— Nincs mit keresnünk tovább! — mondta Pipacs. — Leszállítjuk valahogy ezt a beteget az embereinkhez.

Két tenyerét a fülemhez téve üvöltötte ezt. Óvatosan pokrócba csavarva vittük le Hollidayt. Lefelé könnyebben ment az út. Áthaladtunk a tisztáson, ahol a barlangban hagytuk foglyainkat. Pillanatnyilag jó helyen vannak, nem törődtünk velük. Levittük Hollidayt a tisztásra. Egy örült és egy beteg volt velünk. Segédcsapatunk Bracesből és Rogerből állt.

Boldogan láttuk, hogy a csőből már nem ömlik az olaj. A hirtelen csökkenő nyomás jelezte valahol, hogy eltört a cső és lezárták az olajvezetékét. A tűz alábbhagyott. Holliday egy pár szót beszélt nagynehezen. Elmondtunk neki mindent, kivéve azt, hogy Hendon, akit távol tartottunk tőle, szerencsétlenül járt. Bágyadtan bólintott:

— Hendon okosan fogta meg . . . De tévedett . . . az ábra nem halászharcost jelent . . . A bennszülött jelírás szerint . . . a hal a süketség frásjegye . . . a törzs . . . a vízesés mellett . . . jóformán alig hall. Ott születnek . . . élnek, a dübörgésben . . . A jel azt jelenti, hogy . . . „Süket dajakok“ . . . Mikor másodszor . . . visszatértem . . . tifusz . . .

Ez volt hát a megfejtés.

Délután már nem volt láng, csak a kesernyés,

rossz szagú füst szállongott lomhán. Este megkíséreltük a leszállást. Láttuk, hogy lehetséges.

— Roger! — mondtam a titkárnak. — Most magára fogok bízni két megkötözött embert. Mi a két beleggel előre sietünk öszvéren. Maga és Braces nem bírnak majd követni bennünket. Vigyázzon, hogy beszállítsák őket a csendőrségre. Itt vannak felettünk egy barlangban. Ne hagyják becsapni magukat, nagyon veszélyes rablók. Úgy megkötöztük őket, hogy nincs mit tartani tőlük, de mindent meg fognak próbálni. Hátrakötött kezüket fűzzék össze szíjjal, szorosra és úgy vezessék őket, de egy percre se ereszkék el a szíjat és maga, Roger, a revolverét mindig lövésre készen tartsa.

Megmutattam Rogernak a barlangot, ahol a foglyokat hagytuk. Hollidaynak hordágyat rögtönöztünk, azután Braces síránkozva fordult felénk:

— Nem lehetne engem is egy hordágyra tenni? Hörghurutom van.

...Pipacs, sajnos, sohasem lesz már finom ember.

2.

Visszafelé még egyszer átszenvedtük a dzsungelt egy örülttel és egy lábadozóval. Hendon tisztára angol arisztokratának képzelte magát és összehasonlítva a dzsungelt bizonyos szalonokkal, azt magyarázta nekünk, hogy az öserdő mennyivel kellemesebb. Így érkeztünk meg az Olajvárosba.

Hollidayt nyomban kórházba vittük. Hendont nem mertük Lilian elé vezetni azonnal. Előbb egy kisebb

szállóba mentünk vele, ahol megmosdattuk, megborotválkozott és tiszta ruhát szereztünk neki. Sem ő, sem a lánya nem tudtak egymásról.

Pokoli. Pipacs nem vállalkozott rá, hogy közölje a tragédiát Miss Hendonnal.

Én mentem el Lilianért. A lány nem tudott szólni, amikor meglátott . . .

— Miss Lilian . . . — Remegve szorította két kézzel a kezemet és nekem egy gombóc szorult a torkomba. — Igen . . . Miss Lilian, elhoztuk az édesapját . . .

— Él! — kiáltotta aggódva. — Él?! Hát mondja már! Él?

— Igen . . . Majd megüssza . . . Kissé beteg . . .

— Könyörgök, vezessen . . .

Nehéz szívvel kísértem el a kis szállóba. Benyitotunk a szobába. Ott állt Hendon előtt a leánya . . . És milyen szörnyű látvány! Hendon a monokliját tisztítja és fütyörészve nézi Liliant . . . mintha nem is ismernél

— Elhoztuk . . . — mondtam tompán.

— Kicsodát? — kérdezte a lány. — Ki ez az úr és miért nem vezet az apámhoz?

Dermedten álltam.

Mi ez! Megörültem? A leány és a monoklis csodálkozva nézték egymást . . .

— Miért nem vezet az apámhoz? — sürgette remegő hangon Miss Hendon.

Tanácstalanul bámultam a tablót. Az állítólagos Hendon fütyürészve és vigyorogva nézett ránk. Azután azt mondta Pipacsnak:

— Na ki a hülye? Mi?

A következő pillanatban a monoklis ember nyaka Pipacs kezében volt:

— Most legyen szíves és beszéljen őszintén, mert megfojtom. Kicsoda ön?

— Lord Pencroft. Együtt indultunk el San Franciscóból Hendonnal. Én ugyanis az Indiai Talajkutató egyik igazgatósági tagja vagyok. Úgy értesültünk, hogy Hendon ellen terveznek valamit, ezért felvettem a nevét, hogy engem zaklassanak a gazemberek, míg Hendon nyugodtan kutat.

— És hol van Mr. Hendon? — kérdeztem türelmetlenül.

— Azt, sajnós, nem tudom — mondta és lefeküdt aludni.

Lilian elájult.

3.

— Köszönöm, amit tettek... — mondta nekünk Lilian, amikor ismét együtt ültünk a hotel terraszán. — Ha nem is hozták el szerencsétlen apámat...

Egy csendőr jött:

— Mr. Irving Walking és Mr. Robin szíveskedjenek a kapitányságra jönni.

— Megérkeztek!... — mondta Pipacs. — Óh, ha én vállatnám a gazembereket! Hamar megmondának mindent! — Egész odavolt a vastag ember. De én is.

Nagyon sajnáltuk szegény leányt...

— Önökkel jövök... Ne is beszéljenek le... Most már tudni akarok mindent! — mondta Lilian és csatlakozott hozzánk.

Mentünk a kapitányságra...

— Az a két úr is ott van, akik kísérték a foglyokat? — kérdeztem.

— Csak az egyik. A másikat a járványkórházba vitték. Azt állította, hogy kolerája van...

Szegény Braces. Ezek nem ismerték, tehát nem teketóriáztak vele sokat. Bementünk a kis fehér kőépületbe és egy bagószagú sivár rendőrségi irodába vezettek, ahol kigombolt zubbonyban, izzadtan, sárgán ült egy kimerült kapitány és szivarozott.

— Van szerencsém. Foglaljanak helyet. A foglyok kísérője elaludt a kimerültségtől, a másikat kórházba vitték — kezdte a kapitány. — Önöknek most adatokat kell szolgáltatni a vizsgálatához, Joanes! Vezesse elő a foglyokat.

Először Turner lépett be. Azután a görögorrú.

— Ki ez? Szent Atyám!

— Apus! — kiáltotta Lillian és a fogoly nyakába borult, zokogva. Ez meg boldogan ölelgette.

A görögorrú volt Hendon!

— Mi ez? ... — hüledezett a kapitány.

— Uraim! — felelte szigorúan Pipacs. — Nyomban szállíttasson bennünket Mr. Braces után kórházba: közveszélyes hülyék vagyunk!

4.

A hajón ültünk, útban San Francisco felé.

Csendes este volt. A lakkfényű, sötét hullámokból, ficáncoló, ezüst repülőhalak dobták fel magukat. Hendon mesélt:

— Amikor elutaztunk Newyorkból, már értesültem, hogy valamit forralnak ellenem. Egy igen nagy vállalat nyújtotta ki hosszú kezeit a távoli Borneoig. Tudtam, hogy kész csapda vár. Lord Pencrofttal együtt utaztunk Newyorkból San Franciscoba. Lord Pencroft igazgatósági tag a vállalatunknál, különben híres afrikai vadász.

— Nagy élvezettel olvasom az ön történeteit — mondta elragadtatással Pipacsnak a lord. — Lekötelező mosollyal megemelte feléje konyakos poharát és felhajtotta. Pipacs is gáláns módon emelte meg feléje a whiskys üveget és szintén felhajtotta.

— A vasúton — folytatta Hendon, — Lord Pencroft vetette fel az ötletet, hogy San Franciscóban cseréljünk nevet. Visszavonult életet élek, újságban sohasem szerepelt a képem, volt esély rá, hogy sikerül a ravaszság. Hősies vállalkozás volt ez a lordtól. San Franciscóban a hajón már én voltam Lord Pencroft és ölordtsága ügyesen hangoztatta a nevemet, még interjút is adott. Előre megbeszéltük, hogy a lord a Kinibalu lábánál néhány bennszülöttet bérel és fejtí a sziklát, mintha aranyeret kutatna. Szereztünk Bandjermasinban néhány dúsz aranytartalmú kőzetet, ezt ölordtsága magával vitte és ügyesen, a kifejtett sziklák közé csempészte. A gazemberek leütötték és ajándékokkal rávettek egy vad törzset, hogy tartsák ott ölordtságát. Lord Pencroft kissé külön természetű és bizony egy száraz földrajztudós helyén, sokszor úgy hatott, mintha elmebeteg lenne.

— És nem? — kérdezte Pipacs élénken.

— Szó sincs róla! — tiltakozott ölordtsága — A nekivaló környezeten kívül a legtöbb ember ostobán

hat. Ugyanaz, mintha magát például, aki nagy író, elképzelné az ember valami sírásónak egy karanténban.

Pipacs csuklani kezdett. Átkozott róka ez a lord! Most jut eszembe, egyszer azt hittük, hogy alszik és beszélgettünk a karanténról.

— Ez a látszat — folytatta Hendon, — külön szerencsét jelentett számunkra. Vadul fejtették a sziklát ezek a gazemberek, ott, ahol Lord Pencroff Newyorkból hozott hamis közeteit találták és nem törődtek többé az ál-Hendonnal, akiről önök is azt hitték, hogy az ütéstől elvesztette az eszét. Közben én nyugodtan kerestem a halásztörzset. Majd amikor nem találtam, a birtokomban lévő kövekről igyekeztem megállapítani, hogy merre járhatott Holliday. Így jutottam el a Kinibaluhoz és fokról fokra vizsgáltam át a hegy közeteit, annak a kőnek az alapján, amelyet Newyorkból hoztam, hogy megtaláljam a helyet, ahol Holliday járt. Ott kellett az aranynak is lenni! A hegység közetei alapján már megállapítottam, hogy Holliday magasabb régiókban járt a Kinibalun. Csak a haltörténetet nem értettem, de reméltem, hogy ha eljutok odáig, ahol Holliday járt, ennek is megylem a magyarázatát. Így jutottam el lassan, megfontoltan a hegygerinc bazaltrétegéig, közben azonban rámtalált Turner, aki régi jó barátom.

Pipacs bocsánatkérően nézett Turnerre, akinek már egészen lelohadt arcán a daganat.

— Turner nyomban megértette a helyzetet. Nem akarta jelenteni, hogy elvesztem, éppen a lányom miatt. Visszament az Olajvárosba és várt rám. Én az erdei kunyhóból naponta kirándultam a hegyre,

míg végül valahol fent harcosokat pillantottam meg. Tudtam, hogy az csak a titokzatos tükmű törzs lehet. A cél előtt voltam! Még két-három napra lett volna szükségem a befejező vizsgálódásokhoz. Ekkor megjelent egy este Turner a kunyhóban és elmondta, hogy itt a lányom két emberrel. Nem tudhattam, hogy ki a két ember. Még ha jóhiszeműek, akkor is felboríthatnak mindent, közvetlenül a cél előtt. Megpróbáltuk feltartani magukat útközben, de hát el kell ismernem, hogy nem mindennapi emberek. Hogy Turnert ne öljék meg, sajnos kénytelen voltam Robin urat fejbeköccintani puskaagglyal...

— Kérem, szót sem érdemel — mondta könnyedén Pipacs.

— A többit tudják — fejezte be Hendon. — Legfeljebb, ha érdekli önöket, megmondhatom, hogy az olajvezeték eltörése nélkül aligha menthették volna meg szegény Hollidayt. Teljesen vad nép a „Halak Törzse.“ Érthetetlen, hogy emberek olyan helyen telepedjenek le, ahol valamennyien süketen élnek a zuhanó víz dübörgésétől. A lángoktól annyira megijedtek, hogy elmenekültek messze, a hegy távoli fensíkjaira. Mire egy katonai expedíció felért volna hozzájuk, régen meghalt volna az elgyengült Holliday. Hogy nem ölték meg, azt egy vörös ingnek köszönheti. A benszülött dajak ugyanis fél a vörös színtől. Ezért festik a beton-olajvezetéseket is vörösre, ezelőtt a vadak lépten-nyomon eltörték. Maguk a szerencse fiai, mert azért, amit tettek, valóságos vagyon jár, mint méltó jutalom.

Nekem már megvolt a jutalmam. Lilian mellett ültem és titokban egymás kezét fogtuk. Lord Pencroft

emelte poharát, barátom emelte üvegét és így szólt udvarias csodálkozással:

— Csak az nem megy a fejembe, hogy maga normális.

5.

Hogy mit műveltek a megérkezésnél Pipaccsal, az leírhatatlan. Roger közben elküldte a folytatásokat, s megjelentek a magazinban... A tömeg ujjongott, fotografálták a Nagy Írót, intervjúkat kértek tőle és egy riporter minden áron be akart ülni vele az autóba. Ezt előzékenyen elhessegette magától és másnap meglátogatta a kórházban. Délután kimentünk Hendonék villájába teára és örök rejtély marad előttem, hogy honnan szerzett a barátom erre az alkalomra egy fehérpettyes szürke bricseszt.

A vállalat fejedelmi bőkezűséggel viselkedett velünk.

— Most végre nyugodtan élhetünk! — mondtam Pipacsnak.

— Sajnos — felelte szomorúan.

Mr. Braces, a Nagy Vadász, hosszú, könyörgő levelet írt, hogy Pipacs távozzék már Amerikából, mert ő addig nem küldhet cikkeket. Nem kellett soká várnia. Egy napon feldúltan jött hozzám a barátom.

— Egy ember jár a nyakamra és nem hagy élni... Állandóan ötezer dollárt ajánl és felolvasó körútra akar vinni. Hogy a saját írásaimat olvassam.

— Hát írj neki.

— Hülye vagy? Én nem tudok írni!

— Majd én megírom. Te csak olvasd fel.

— De én olvasni sem tudok! ...

A Nagy Író! Nem tud olvasni!

Az esküvőmön még megjelent. Csendesen állt a násznép között és mindenki őt nézte, mert a frakkhoz zöld csokor-nyakkendőt kötött. Azután eltűnt... Bizonyára messze jár, de nekem ma is sokszor a fülemben cseng, ahogy dúdol:

„Az élet olyan, mint a nádszál:

Ma még vidáman kacagsz,

De holnap jön Pipacs bácsi a konyhakéssel...“

VÉGE.

Négy vallomás

*a címe legközelebbi regényünknek, amelynek négy vallo-
másából olyan izgalmasan szép emberi dráma bontako-
zik ki, olyan figurákkal, akiknek megismerése felejthe-
tetlen élményt jelent az olvasó számára. A regény szer-
zője:*

PAP HEDVIG

a nemrég feltűnt kitűnő írónő.

64

639. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES:

1. Közmondás
10. Ártalmas
11. Szénforrás
12. Édes, tájszólással
13. Például, rövidítve
14. Irattartó kapocs
15. Víz növény
16. Római ó
18. Sir
19. Csősz
20. Keleti hordszék
24. Kátára való
25. Zseblámpa tartozéka
28. Irányába
30. Sokszor kilátszik
32. Női név
33. Kipottyant
35. Mi okból
36. Hézag
38. Larmamentes
40. ME
41. Azonos betűk
42. Római pénz volt
43. Sebhely
44. Mátka
46. Kinizsy monogramja
47. Enged
48. Híres avátságunk
50. Csapadék ellen véd

FÜGGŐLEGES:

1. Szállóige
2. Hordóiparos
3. Származik
4. Tisztlt
5. Kötőszó
6. Műépítész
7. MÁ
8. Folyó
9. Játék útján jut hozzá
13. Török étel
16. Egyik érzékszerve nem működik
17. Blazirt állapot
21. Csecsemőleled névelővel
22. Teljes kiélvezés
23. Válaszoljt
28. LOI
29. Nem itt
29. Megy
31. Tenyészállat
34. Ruhadarab
37. Madár
39. Tenger
40. Kanton
43. Hallás útján érzékeljük
45. ... berg, svájci hágó
46. Szenvedés
47. Hulli Rugby Egylet
49. Calcium jele
50. Tevében van

638. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vízszintes: 1. Megosztott öröm kettős öröm. 10. Mustár. 11. Ráfr. 12. Ir. 13. Bp. 14. Felhő. 15. Nőta. 18. Am. 19. Dpc. 20. Mór. 22. Ink. 23. Ia. 24. Jason. 26. Ye. 27. Te. 28. Akar. 30. Viola. 32. Amott. 33. Kelő. 35. Út. 36. Np. 38. Siker. 40. Ss. 41. Gáz. 42. Gőz. 43. Szó. 44. Az. 46. Kiér. 47. Zsolt. 49. Ne. 50. Lő. 51. DIIL. 52. Re'orm.

Függőleges: 2. Európa. 3. Gs. 4. Otba. 5. Sáp. 6. Zr. 7. Oren (Nero). 8. Tál. 9. Tihany. 10. Mindig van gazdátlan nyereg. 16. Tc. 17. Pósa. 20. Ma. 21. Róka. 24. Jeles. 25. Namur. 27. Tok. 29. Rot. 31. Alig. 34. Ökör. 37. Pázit. 39. Ez. 40. Szélre. 43. Si. 45. Ella. 46. Kefe. 48. Oil. 49. Ney. 52. Rn. 53. Or.

639. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

1	2	3	4	5		6	7	8	9	↘
10						11				
12					13			14		
15				16			17		18	
19			20			21		22		
		23		24						
25	26		27		28				29	
30				31		32				
33					34		35			
		36				37				
38	39								40	
41					42			43		
44		45		46			47			
48			49			50				
↙										

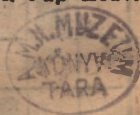
A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

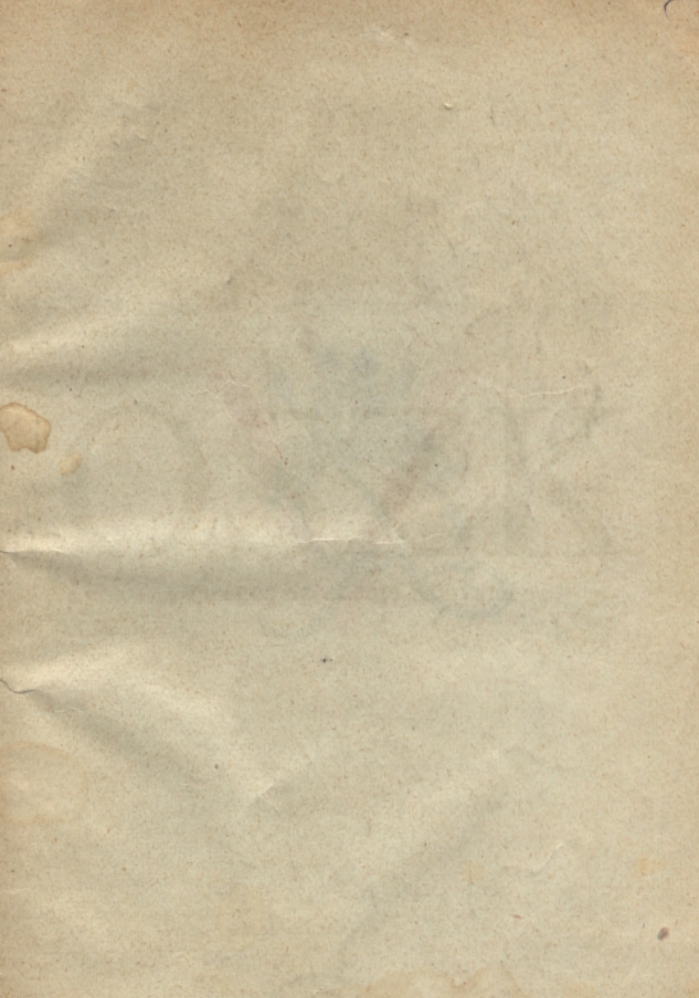
az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, Ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersáuszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffi, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóezi Horváth György, T. Thury Zoltán, Végh Gyula, Lenkei Sándor, Both Bálint, Gábor Béla, Halász Péter, Murányi József, Pap Hedvig, Gáborján Mihály.

Az utolsó 10 szám a következő:

- 620. BOTH BALINT: Az aszfaltbetyár
- 621. NOGRÁDI BÉLA: A borneói orvos
- 622. ÁKOS MIKLÓS: A szegény milliomos.
- 623. LELESZY BÉLA: Keresd az aszsonyt!
- 624. FORRÓ PÁL: A szakítás magasiskolája.
- 625. GÁBORJÁN MIHALY: A vörös füstölő.
- 626. GERGELY MÁRTA: Gólyamese.
- 627. ASZLÁNYI KÁROLY: Vigváz, ha lön a vonat!
- 628. MURÁNYI JÓZSEF: Egy csónak elmerül.
- 629. T. THURY ZOLTÁN: Örök ellenségek.
- 630. CSÖNDES GÉZA: A mentőangyal
- 631. LELESZY BÉLA: Az ártatlan cowboy.
- 632. ÁKOS MIKLÓS: Elmarad az esküvő...
- 633. MURÁNYI JÓZSEF: A «Kalama» északája.
- 634. FORRÓ PÁL: Nehéz ma lánvnak lenni!
- 635. NOGRÁDI BÉLA: Különös vadászat
- 636. T. THURY ZOLTÁN: A kék hárvány temploma.
- 637. GERGELY MÁRTA: Éva betörött fog.
- 638. MOLY TAMÁS: A titkos iratcsomó.
- 639. REJTŐ JENŐ: Pipacs, a fenegyerek.

OSZK

Országos Széchenyi Könyvtár

